PROMIN

ПРОМІНЬ

Травень, 1976

Ч. 5

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XVII ТРАВЕНЬ. 1976 Ч. 5

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 5 MAY, 1976 VOL. XVII.

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
Є. Маланюк — 25 травня 1926 року	1
СКВУ — Звернення	2
Я. Зоряна — Для тебе, сину	3
Ганна Янішевська — 50-ті роковини	3
С. Степанюк — Поклін матері	5
О. Гай-Головко — Три нові шкільні підручники	7
З. Орест — Проект, який мусить бути завершений	8
У. Кравченко — Спогади учительки	10
Н. Кібець — Консультант	13
Edit. Janice Kulyk-Keefer	15
A. Balan — Epilogue	16
Громадська і родинна хроніка	21
Ті, що від нас відійшли	26
Річні звіти	29
Домашне господарство	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — СИМОН ПЕТЛЮРА — фото

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкраінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраініан Ембройдери	$ 7.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Ґаук	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом	$6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ПРОМІНЬ

РІК XVII ТРАВЕНЬ, 1976 ЧИСЛО 5

ЗВЕРНЕННЯ

Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців до української спільноти вільного світу

Українці і Українки!

В місяці травні ц. р. промине 50 літ від дня трагічної смерти *Голови Української Держави Головного Отамана Війська Української Народньої Республіки Симона Петлюри.*

Підступне вбивство Симона Петлюри мало на меті знищити дійсного провідника української національної революції, мало на меті припинити боротьбу за повну суверенність і державність українського народу на його власній землі.

Ворог знищив Людину - Героя, але не зумів знищити ідеалів, для яких Він працював. Постать Симона Петлюри стала синонімом боротьби за свободу української нації, стала символом змагань за відновлення Української Народньої Республіки.

На його прикладі вже пів століття виховувались покоління українських самостійників — які ніколи не погодились на поневолення українського народу.

Постать Симона Петлюри стала дороговказом для всіх тих, які готові віддати найвищу жертву в боротьбі за визволення української нації. І хоч на тому шляху наш нарід зазнав важких ударів — він ніколи не скапітулював перед окупантом, він і надалі змагається доступними йому засобами за остаточну перемогу — відновлення Української Самостійної і Соборної Держави!

Тому нашим святим обов'язком є зберігати з покоління в покоління світлу пам'ять Симона Петлюри, з ім'ям якого пов'язана ціла доба історії українського народу.

Для гідного відзначення 50-их роковин його трагічної смерти Секретаріят Світового Конгресу Вільних Українців призначує день 30-го травня 1976 року для всеукраїнського відзначення сл. п. Симона Петлюри у вільному світі.

Прохаємо Проводи Українських Церков, Центральні Репрезентації, крайові організації і українські громади докласти всіх старань, щоб всі святкування та імпрези впродовж 1976 року пройшли як вияв нашої організованости і солідарности, а своїм змістом скріпили нашу тверду постанову продовжувати чин Симона Петлюри.

Закликаємо українську спільноту, українські крайові та міжкрайові організації, а зокрема молодь докласти старань, щоб взяти масову участь у святкуваннях чи організуванні літніх поїздок-прощ до Парижу, де спочивають тлінні останки Великого Сина України.

Всі прибутки з влаштованих імпрез пропонуємо передати на Дослідний Фонд ім. Симона Петлюри.

Президія Секретаріяту СКВУ

Торонто, 17-го лютого 1976 р.

Євген Маланюк

25 ТРАВНЯ 1926 РОКУ

Ще мить тому — весна і цвіт,
Чужинний май в співучім сонці
. . . І вже щось чорне криє світ,
І де ж ви, друзі, оборонці?

Наївний рух крилатих рук —
Ні, свисту куль не заперечить!
І тіло падає на брук,
І ось тріпочуть груди й плечі,
І очі гасить смертна мла . . .

Сім хижих куль. Сім стрілів зла.
Зміряли в дух — влучили в тіло:
Знялись над мертвим тілом крила
І дійсність легко попливла,
Як марний, як минулий вияв, —

Бо за повіками тремтів
Співучий степ, пшеничний спів,
Полтава, прапори і Київ.

Ярина Зоряна

ДЛЯ ТЕБЕ, СИНУ

Колись, в недавно минулому великий американський полководець, відомий під прізвищем — МекАртур, склав молитву за майбутність свого сина:

« Хоч я не маю полків, щоб підпорядковувались мені, але маю такі ж задушевні мрії, для Тебе, Сину. Дозволь мені переповісти, поділитися з Тобою їх змістом, моїми словами:

« Боже, Ти дав мені Сина, чи буде він досить сильний, щоб пізнавати слабість, і бути відважним, щоб не мати страху.

Чи буде він гордий і непокірний в поразці... смиренний та лагідний у перемозі?

Допоможи йому пізнати Тебе—рівночасно пізнати себе, дай йому зрозуміння, що пізнання себе самого — є наріжним каменем знання.

Веди мого сина не шляхом легкости і вигоди, але під тиском тягарів та труднощів!

Дай моєму синові серце чисте, цілі шляхетні та високі, щоб він посягав по майбутнє — ніколи не забуваючи минулого.

І коли він все те осягне, дай йому, благаю, повне почуття гумору, допоможи йому бути поважним... але ніколи не брати надто поважно себе самого.

Дай йому скромність, щоб завжди міг пам'ятати простоту справжньої Твоєї Величі.

Відкрий моєму Синові правдиву мудрість, лагідність та справжню силу, щоб з піднесеним чолом ішов до мети! »

І скаже тоді Батько... та й я, його Мати, скажу:

Ти не прийшов на цей світ марно!

Міннеаполіс, 1976 р.

ПИСАНКА ДЛЯ »ПРОМЕНЯ«

З нагоди Воскресення Христового привітали журнал »Промінь« та склали йому в дар "писанку" на Великдень:

Провінційна Екзекутива Союзу Українок в Саскачевані — $25.00. *Емілія Табашнюк* — голова, *Тетяна Гарбар*, секр.

Відділ Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні — $25.00. *Оля Андрущак* — голова, *Марія Гарбус*, рефер.

Провінційна Управа Союзу Українок у Східній Канаді — $15.00. *Галина Сенишин*, — голова, *Надія Грицина*, секр.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
ділиться глибоким смутком з членством своїх організацій та українським громадянством, що дня 29 березня 1976 року в Мюнхені, відійшла у Вічність

†

бл. п. Мілена Рудницька

довголітня Провідниця Українського Жіночого Руху в Західній Україні, видатна журналістка, український посол до Варшавського сойму, голова Центрального Українського Жіночого Товариства Союзу Українок у Львові і співосновниця Світового Союзу Українок 1936 року.

Вічна Їй Пам'ять!

ЦЕ Є КАНАДА

Рут Ґордон

(К.С.) — Канадські жінки є перед законом майже зрівняні з канадськими чоловіками. Але, практично, є небагато жінок лісничими або водопровідниками, небагато є інженерами, небагато висвяченими в духовний стан, небагато є жінок хірургів і адвокатів. Флоренс Бирд, голова Королівської Комісії щодо Статусу Жінок, сказала про це так: "Жікнам платять менше і їх направляють до занять на низькому поземі". Дійсно, більшість жінок виконує послуги або працює в бюрах, а ці, що виконують цю саму працю, що чоловіки, одержують меншу плату.

На останній день березня було більш як дев'ять мільйонів працюючих осіб у Канаді, і більш одної третьої становили жінки. Кількість зросла імпозантно — більш як мільйон жінок збільшило робочу силу в останньому десятилітті. Жінки переважають в професіях догляду за хворими, навчання і громадської праці, але небагато виконує вище платні професії — право, медицину та інженерію. Пересічна жінка — працівник на повний час, заробляє біля 60 відсотків платень виплачуваних пересічному чоловікові. По суті, в багатьох випадках прогалина щодо платень чоловіків і жінок збільшилася.

50-ТІ РОКОВИНИ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ ГОЛОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ — УНР, ГОЛОВНОГО ОТАМАНА ВІЙСЬК І ФЛЬОТИ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ

СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Думки летять далеко, далеко до рідного Києва. Пригадуються могутні дзвони Софійського Собору, жовто-блакитні прапори, проголошення Самостійної Української Держави, тисячі народу на Софійській Площі, військо, члени Центральної Ради, члени Уряду, а над усіма світла постать СИМОНА ПЕТЛЮРИ. І ніби бачу сестру і себе, малі постаті серед шкільної молоді, що широко розкритими очима дивляться у казкове відновлення Української Держави.

Яка краса відродження країни! *(О. Олесь)*

Та казка не тривала довго. Прийшов 1926 рік і ми вже студентки університету ходимо засмучені по вулицях чеської Праги з чорними пов'язками на рукавах. На протязі сорока днів після трагічної смерти Симона Петлюри уся українська Прага та Подєбради носили чорні пов'язки на рукавах, засмучені втратою нашого найбільшого героя-мученика.

Та пролита кров на паризькому брукові зворушила серця, посилила національну свідомість і наші стремління до боротьби за самостійну Українську Державу.

***

Державний Центр Української Народньої Республіки проголосив 1976 рік — роком СИМОНА ПЕТЛЮРИ, Голови Української Держави — У.Н.Р., Головного Отамана військ та фльоти Української Народньої Республіки і закликає українське громадянство гідно вшанувати пам'ять незламного борця за самостійність України.

Президія Секретаріяту СКВУ призначила день 30-го травня 1976 р. днем вшанування св. пам. Голови Української Держави Симона Петлюри серед усіх українських громад вільного світу.

Екзекутива Президії Комітету Українців Канади закликає всі українські громади й організації Канади в той день, під проводом відділів КУК і при співпраці з українськими Церквами, відзначити пам'ять героя-провідника українського народу Симона Петлюру по всіх центрах українських поселень у Канаді.

У Торонті Комітет Українців Канади вибрав окремий діловий комітет із представників різних організацій, що зайнялися влаштуванням відзначення 50-річчя смерти Симона Петлюри. Симон Петлюра відійшов, але дух Його буде вічно з нами, як дороговказ на майбутнє. Напередодні головних святкувань 29 травня ц. р. має відбутися Дискусійна Панеля з вечерею та виставкою історичних експонатів в одному з найліпших готелів Торонта: HYATT REGENCY HOTEL — 21 Avenue Road.

Участь у панелі беруть визначні українські вчені, фахівці в ділянці історії України й політичних наук. Дискусійна Панеля буде провадитися в англійській мові, щоб ознайомити наших чужомовних співгромадян, представників урядів та преси Канади з найбільш визначною постаттю новітньої української історії на тлі стремлінь українського народу до осягнення самостійної Держави.

Виставка історичних експонатів має показати великі досягнення українського народу

за порівнюючи короткий час існування новітньої української Держави — Української Народньої Республіки (1917-20 рр.): 4 універсали, законодавство Української Народньої Республіки, українські гроші, українські поштові значки і т. д.

Особа Голови Держави Симона Петлюри буде представлена Його творчістю й творами інших письменників у чотирьох аспектах:

I СИМОН ПЕТЛЮРА, як людина, громадянин, батько й побратим;
II СИМОН ПЕТЛЮРА — журналіст, публіцист, редактор, літературний критик;
III СИМОН ПЕТЛЮРА — державний муж;
IV СИМОН ПЕТЛЮРА — великий мученик, символ української національно-державної ідеї нашого часу.

В неділю 30-го травня ц. р. будуть відслужені по всіх Церквах Торонта заупокійні Богослуження у св. пам'ять Голови Української Держави Симона Петлюри.

По полудні того ж дня у Театральній залі "Квін Елізабет" на Канадійській Національній Виставовій Площі відбудеться СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ. Головний доповідач, Голова УН Ради, редактор Іван Кедрин-Рудницький. У мистецькій частині беруть участь найліпші хори міста Торонта. Перед початком Академії на площі перед театром відбудеться Дефіляда Молоді. Дефіляду будуть приймати заслужені українські ветерани, учасники визвольних змагань 1917-20 рр.

Відзначаючи 50-річчя смерти Голови Держави, Головного Отамана Симона Петлюри з'єднаною силою всіх українців у вільному світі, усіх поколінь, пам'ятаймо Його дороговкази, а найголовніший у сучасних обставинах: "ДЕРЖАВА ВИЩА ЗА ПАРТІЇ". Пригадаймо й наших сестер і братів на рідних землях, що терплять у московській неволі. Події в Україні свідчать, що ідеї, за які боровся і згинув Симон Петлюра, і далі живі серед українського народу.

Ганна Янішевська

Травень 1976.

КИТИЦЮ КВІТІВ НАШИМ МАТЕРЯМ

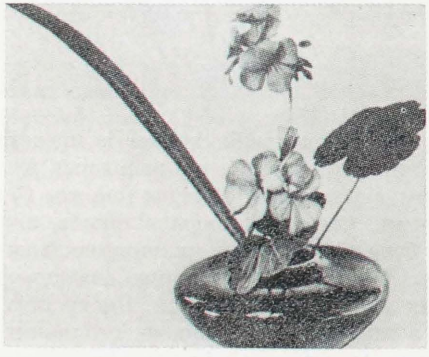

Сердечні вітання в День Матері засилаю моїй любій мамі Анні Симбалістій в Йорктоні, Саск. Бажаю радости, здоров'я, многих літ, а вітаючи складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дочка Наталка Кіндрачук, Саскатун

— — — — —

Моїй дорогій мамі Василині Гоян в Саскатуні засилаю в'язанку квітів в День Матері. Вітаю сердечно і бажаю всіх благ і здоров'я та вітаючи засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дочка — Марія Гарбус, Саскатун

Нашим дорогим Матерям — Стефанії Войціхівській, Вакав, Саск. і Катерині Михайлюк, Вакав, Саск. засилаємо в'язанку квітів в День Матері. Вітаємо сердечно і бажаємо радости, здоров'я, а вітаючи їх — складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Анна і Володимир Михайлюк,
Саскатун

НАШІЙ ДОРОГІЙ МАТЕРІ — ЙОСИПІ ЧЕПЕСЮК

Дорога Мамо!

Вітаємо Вас з Днем Матері й Ваших 90-літніх уродин. З глибин наших сердець складаємо Вам найщирішу подяку за Вашу любов і старання про нас.

Ваші діти — Анна, Марія, Михайло, Мартин, Мирослав, Василь і Юстинка, зять, невістки, внуки і правнуки.

ЗОЛОТІ ЗЕРНЯТА

Знання законів життя багато важніше, ніж всяке інше знання, а знання, яке веде до самодосконалости й самоохорони є найкращим знанням.

Спенсер

ПОКЛІН МАТЕРІ

В місяці травні увесь вільний світ віддає поклін матері. В кожній родині, головно діти, стараються вшанувати свою маму, виявити вдячність і любов, за її безмежну посвяту для дітей. А поза родиною, Свято Матері має ширше значення, пов'язане з національними і людськими ідеалами.

В нас, українців, мати відіграла і відграє величезну ролю, починаючи з минулих століть аж до наших днів. На Матір покладено велику всесвітню місію, бо Мати це ж серце і душа родини, це борець за життя і щастя молодого покоління, це дух злагоди і миру в суспільстві. Мати прославлена в літературі й оспівана в піснях і поезіях. Все що найкраще, найшляхетніше і розумне, знаходить в душі Матері наш геній, Тарас Шевченко, який своє найглибше співчуття висловлює до покривдженої знедоленої Української Матері в таких прекрасних творах як "Тополя", "Марина", "Княжна", "Неофіти" і інших. Якими гарними і відомими словами Шевченко починає свою поему "Матері":

У нашім раю на землі,
Нічого кращого немає
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

. . . . . .

І перед нею помолюся
Мов перед образом святим . . .

Даючи глибоко-ідейну та психологічну синтезу жіночої душі, міцної духом, поет каже, що Українська Мати внесе чисті підвалини нового життя, як тая мати в "Неофітах". А хоч би пригадати безсмертну постать Ганни-Наймички, де поет вкладає найкращі скарби волі в серце матері. Тяжка доля судилася Українській Матері під чужим ярмом. Як кріпачка вона в жахливих умовах виховувала діти. Як чоловіки йшли боронити свій край, вона стояла на сторожі родинного огнища і як треба було боронитись, брала зброю до рук. Найтяжче їй прийшлось пережити голод під "совєтським раєм", бачучи страшну голодну смерть своїх дітей. Також мусіла терпіти терор гітлерівської Німеччини, як відривали від неї діти на тяжкі роботи, де вони гинули безпощадно. А як піонерка в Канаді і взагалі в новому світі, наша Українська Мати перейшла тернисті дороги, важкі часи і важку працю. Але незважаючи на тяжкі обставини, вона виховувала своїх дітей на добрих і освічених горожан Канади і свідомих українців, які не забували свого походження і культури свого народу. І нелегко було нашій матері-піонерці досягнути таких гарних успіхів, бож в той час умови були куди гірші ніж тепер. За це ми повинні щиро і сердечно шанувати своїх матерів, шанувати в кожній родині, в кожній громаді і в цілому українському суспільстві. Велика їм честь і слава!

Але не менша місія лежить на молодих українських матерях тепер. Те все добре, що вони дістали у спадщині від своїх матерів, молоді матері повинні передати своїм дітям, з почуттям своєї материнської гідности та свого національного обов'язку перед рідною Церквою і рідним народом. Коли ми любимо і дорожимо своїми дітьми і хочемо для них доброї долі, то вони від нас матерів повинні успадкувати рідну мову, віру, звичаї, традиції, мистецтво, літературу, все те з чого скла-

дається українська культура. Це є завдання української матері в Канаді. Коли наші діти зрозуміють свою національну ідею й ідеали українського народу, тоді напевно будуть дорожити і боронити все своє рідне. Це ті напрямні обов'язки, що творять смолоскип, який від довгих літ наша жіноча організація, Союз Українок Канади, передає українській матері. Тому зверніть особливу увагу на наших молодих матерів; старші мами, поможіть їм виконати найсвятіший обов'язок супроти свого народу.

Тепер в більшості молоді мами, в погоні за матеріяльним добром, забувають про духове виховання дітей. Вихованню свідомого українського покоління великою перешкодою є мішані подружжя. Як мама українка а батько чужинець, то вони не зможуть дати дітям національного виховання, бо їхнє життя роздвоєне. Такі подружжя в більшості відходять від нас. З жалем стверджуємо, що число таких подруж збільшується кожного року. І в цей День Матері пригадаймо молодим матер'ям, яку велику ролю відграє в народі мати свідома своїх завдань.

Ми всі мусимо дуже серйозно звернути увагу на виховання української матері, почавши від родини — батька і мами, наших Церков, організацій, а головне жіночих організацій, щоб в цей День Матері всі Відділи С.У.К. належно присвятили свою увагу. В День Матері віддаймо пошану матер'ям за їх велику посвяту для дітей і місію для свого народу. І в цей травневий день схилімо голови перед Пречистою Дівою, благаючи, щоб та Мати, що нам на світ Бога принесла, стала в обороні нашої страдальної Матері в Україні. Ми віримо, що прийде година радости, коли ми зможемо віддати поклін Українській Мамі, разом з вільними народами, в Україні.

Софія Степанюк

Торонто, 1976.

ДОРОГИМ МАТЕРЯМ У ТРАВНІ

У світлу пам'ять моєї дорогої Мами Анни Варшавської, яка упокоїлась 11 лютого 1968 року в Едмонтоні і дорогої тещі Вероніки Ґовди, яка упокоїлась 1 квітня 1976 року, кладу китиці квітів на їх могили і складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Розалія Ґовда, Едмонтон

— — — — —

У пам'ять моєї дорогої Мами Анни Повзанюк і дорогої тещі Степаніди Лукомської у свято Дня Матері складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Ольга Лукомська, Едмонтон

— — — — —

У 15-ті роковини нашої дорогої Мами, бл. п. Катерини Сакундяк, яка упокоїлась 21 квітня 1961 року в її світлу пам'ять у День Матері засилаємо $15.00, як свіжу квітку в дар на журнал „Промінь".

Одинока дочка і зять — Лука і Анна Половичі, Канора, Саск.

— — — — —

Складаю на нев'янучий вінок — $10.00 у світлу пам'ять моєї дорогої Мами, бл. п. Марії Грицак, яка відійшла у вічність 5 лютого 1976 на 90 році свого трудолюбивого життя. Лишила наша мама піонерка у смутку 12 дітей, 42 внуків, 68 правнуків і 15 праправнуків. День Матері без Мами буде сумний.

Дочка Маргарета Ременда, Ванкувер

— — — — —

В пам'ять наших дорогих матерів, бл. п. Марії Лазарук і бл. п. Катерини Кінасевич, складаємо китиці квітів на їх могили. Жертвуємо $10.00 на пресовий фонд журналу „Промінь" якого обидві любили й читали залюбки. Вічна їм пам'ять!

Тома і Марія Лазаруки,
Едмонтон, Альберта

Замість квітів на могили наших дорогих матерів, бл. п. Анастасії Григорчук і бл. п. Домцелі Пелихатої, з теплою згадкою у День Матері, складаємо на журнал „Промінь" $25.00.

Марія і Михайло Григорчук, Етелберт, Ман.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої Мами, бл. п. Агафії Лучик, яка упокоїлась 28 лютого, замість квітів і в пошані Дня Матері жертвуємо на журнал „Промінь" $10.00.

Дочки: Домка Терновецька, Вінніпеґ
Калина Бадюк, Форт Френсес, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять дорогих матерів, бл. п. Магдалини-Марії Керніцької і бл. п. Софії Ткач, з нагоди Дня Матері замість квітів складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

о. Франко і Марія Керніцькі, Вінніпеґ

— — — — —

Нашим дорогим матерям — бл. п. Теклі Свистун і бл. п. Сарафини Карпінка. Вшановуючи світлу пам'ять про них і в День Матері — замість квітів складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Ольга і Федір Андрущак, Саскатун

— — — — —

У День Матері складаю нев'янучий вінок троянд на могилу моїй дорогій Мамі бл. п. Параскевії Михайлюк і в її світлу пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Дочка Анна Стефанюк, Саскатун

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Марії Пилипів котра упокоїлась на 17 лютого 1976 р. у Саскатуні складаю нев'янучий вінок у її світлу пам'ять на журнал „Промінь" $10.00. Вічна їй пам'ять!

Дочка — Катерина Орищак, Саскатун

ТРИ НОВІ ШКІЛЬНІ ЧИТАНКИ
Івана Боднарчука

У другій половині 1975 р. вийшли з друку дві, Івана Боднарчука, шкільні читанки — перша й третя, які доповнили читанку другу, що з'явилася в 1974 р. Цю серію Боднарчук задумує завершити читанкою четвертою, над якою саме тепер працює. Згадані читанки ілюстрували й мистецько оформила Ніна Мудрик-Мриц і Дарія Бродгед. Також Н. Мудрик-Мриц ілюструвала обкладинки до читанок другої й третьої. Всі три читанки видані на гарному папері.

Ще перед ознайомленням з цими читанками малообізнані люди з шкільництвом на еміграції, а зокрема в Канаді, можуть спитати: "А навіщо ці читанки? Ми ж і так маємо їх досить". Так, ми маємо їх досить, але, на жаль, з бігом часу вони лишилися трохи осторонь нашої рідношкільної ситуації, в якій опинилися наші діти, і тому потребують відповідної мовної, тематичної й методичної зміни. Ці речі, властиво, стали для Івана Боднарчука основною передумовою в праці над читанками.

Іван Боднарчук, який чи не найбільш ознайомлений з українським шкільництвом у Канаді, переконався на власному досвіді, що обізнаність українських дітей з рідною мовою весь час підупадає й тому давні підручники стають для дітей тяжчі, а звідси не завжди зрозумілі. Отож при вивченні рідної мови нашим дітям можуть лише допомогти підручники з відповідним набором слів і відповідною методикою навчання. Ця відповідальна справа припала Іванові Боднарчукові, і він з великим запалом і енергією почав її здійснювати. Таким чином у 1974 р. з'явилася в світі його Читанка 1 для другої кляси й Читанка 3 для четвертої кляси.

Згадуючи в передмові до Читанки 2 про попередні чинки інших авторів, Іван Боднарчук говорить таке: «Нова читанка, яку пропонуємо увазі наших учителів, теж не претендує на універсальність чи досконаліть, але в сумі появи різних підручників вона дечим свіжіша, що й належить уважати нашим кроком вперед» (Іван Боднарчук. Читанка 2. "Слово до вчителів").

Сказно з притаманною Боднарчукові скромністю, і ми цінимо його за це. Але, переглянувши три його читанки, ми також цінимо і вважаємо їх за беззаперечний Боднарчуків успіх. У названих читанках уміло підібрано близькі теми нашим дітям і подано їх простою, легкою й доступною мовою. Разом з методично добре опрацьованими текстами він подає в кінці читанки мовні вправи, які вчителі використовуватимуть після пройдених лекцій. У кінці Читанки 3 Боднарчук коротко ознайомлює дітей четвертої кляси з граматикою. Щоб не обтяжувати дітей граматичними формами (в четвертій клясі діти не вивчають граматики як окремого предмету) він подає тільки шість відмінків, ставлячи біля них відповідні питання. Сьомий, кличний відмінок, який не має питання, він лишив для п'ятої кляси. Це, з усього видно, він зробив для того, щоб не перевантажувати дітей кличним відмінком у четвертій клясі, інакше кажучи, щоб поступово переходити від простого до складнішого.

Порівнюючи Боднарчукові читанки з читанками інших авторів, ми бачимо, що Боднарчук не тільки відповідно перероблював тексти, а й писав їх сам, щоб часом не перейти межі запасу слів у дітей. А це вимагало довгої, пильної, вдумливої й разом з цим утомливої праці. Три читанки Івана Боднарчука це велике авторове досягнення й неабияка знахідка для дітей українських початкових шкіл у Канаді.

Олекса Гай - Головко
»Вісник«

О. Олесь

ПОДАЙТЕ ВІСТОНЬКУ . . .

Подайте вістоньку через усі перепони,
Чи в Великодню ніч у нас дзвонили дзвони,
Чи усміхалися і очі й уста,
Чи вірили в воскреслого Христа,
Подайте вістоньку через усі перепони.

Подайте вістоньку — чи ще не всі в могилі
Мої брати і сестри милі,
Чи ще розірваний наш стяг
Живе в поранених серцях . . .
Подайте вістоньку — чи ще не всі в могилі.

З. Орест

ПРОЄКТ, ЯКИЙ МУСИТЬ БУТИ ЗАВЕРШЕНИЙ

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Набуття власного будинку для Центрального Музею Українського Мистецтва та Культури Союзу Українок в Саскатуні є самозрозуміло важливою подією, яка увійде назавжди в історію українців Канади й яка буде тим важливим реєстром не тільки для українців в Канаді, але й для наших співгорожан інших етнічних походжень, а головне, англосаксонського суспільства.

Коли поглянути на пройдений шлях нашого українського життя тут в Канаді, може виринути у декого думка, що ми й так набудували вже забагато домів, в яких і так немає аж надто пожвавленої культурної праці і побільшій части ці доми світять пусткою. До певної міри можна й оправдувати такі думки, але передусім треба розглянути також і другий бік медалі сьогоднішнього життя, тих складних ситуацій і потреб нашого майбутнього. Ми, до певної міри, мусимо признати такі аксіоми наших потреб без ніяких упереджень, що наше православне середовище не мало до сьогодні будь-якого мистецько-культурного музейного центру, який міг би задоволити наші потреби та звернути увагу наших співжителів англійців чи французів та іншої канадської мозаїки на нашу історію та культуру нашого минулого в Канаді. Ми прямо не мали місця для подорожніх виставок українських мистців, які нам приходилось влашговувати, бо маленька кімната при Інституті ім. П. Могили служила нам рівночасно як кімната для експонатів, як також ґалерія для образотворчого мистецтва. До речі, мусимо признатись, що ми були замкнені в одній маленькій кімнаті та перебували цілий час в тіні, недоступній для ширшого загалу наших співгорожан. Щоб себе представити, ми мусіли вийти на зовнішний світ, який дав би нам признання і оцінку від англо-саксонського суспільства.

Мабуть не будемо помилятися, коли скажемо, що наша українська культура і мистецтво є для нас великою справою, яка нас єднає і для якої ми живемо. Рівночасно у нас є велике бажання бути рівним між рівними і хочемо, щоб нас визнали й наші співгорожани та оцінили нас, українців, як культурну націю серед інших народів світу. Можемо з певністю ствердити, що оцінку праці на ниві української культури жіночої організації Союзу Українок Канади оцінили належно представники уряду в Оттаві, які спеціяльно приїздили до Саскатуну, щоб оглянути наші досягнення та початок великого діла. Двістітисячна дотація, яку дав уряд Канади на початкові стадії розбудови Музею Української Культури і Мистецтва Союзу Українок Канади є лише початим проєктом наших працьовитих жінок. Дотація федерального уряду Канади поставила нас лише на ноги і дала нам сильнішого духа прямувати вперед. Тепер ми всі, члени нашого православного середовища, мусимо взятися до посиленої праці. Ця справа вимагає набагато більше фінансових засобів, щоб проєкт Музею був закінчений. Зараз під теперішний час ми можемо порівняти цей проєкт Музею Українського Мистецтва і Культури до недокінченої картини якогось мистця, якому нещасна доля перервала його нитку життя і так велика праця залишилась недокінченою. Проте молоді покління наростають і ми мусимо посилити нашу всю відданість, щоб наш Музей Українського Мистецтва і Культури не залишився цією недокінченою картиною українського життя.

До певної міри треба признати, що економічний розвиток Канади поставив нас, українців, у кращі умовини щоденого життя. Ми вже не є такі бідні як, можливо, ми про себе уявляємо. Щоб осягнути дальший успіх розпочаток праці Музею, нам потрібно 150 відділів складових організацій чи церковних

громад, які зложили б свій дар на Музей по 250 долярів. Ми повинні найменше мати около 5 тисяч членів, які вплачували б свої членські річні внески, для Музею. На розрахунок дирекції Музею ми можемо напевно знайти 200 членів фундаторів, які могли б вплатити по 1,000 долярів і які стануть тими підпорами нашого українського культурного розвитку в Канаді. Дальше, самозрозуміло, що на 275 більших і менших громад нашої УГПЦеркви ми повинні мати 5 тисяч прихильників, які напевно могли б пожертвувати по 25 долярів на таку благородну ціль.

Підсумувавши такі дані нашого православного середовища, можемо сміливо крикнути на повні груди: "Та ж у нас є сила"! Вистачить змобілізувати себе і за два роки наш проєкт завершений. Ми зробили лише різні припущення таких підрахунків, що такий проєкт нашого Музею міг би бути закінчений у дуже короткому часі. Очевидно, це буде залежати від доброї волі наших складових організацій та всього організованого членства нашого православного середовища. Очевидно, що стара українська приказка, що "Громада по нитці, а бідному сорочка" — може бути добрим прикладом для добра та збереження нас, як частини нації нашого великого українського народу.

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Софія Василишин — Едмонтон	$50.00
М. Іванис — Лойдмінстер, Алта.	5.00
Відділ ім. О. Пчілки — Мирнам, Алта.	50.00
П-во Ізидор Ґорецькі — Едмонтон	25.00
Відділ при церкві св. Ілії — Боневил, Алта.	25.00
П-во В. Перепелюки — Давфин, Ман.	50.00
П-во С. Андрейчук — Давфин	25.00
Мінні Котик — Давфин	25.00
О. і добр. Є. Стефанюк — Давфин	25.00
Марія Костишин — Давфин	25.00
Богдан Савицький — Давфин	20.00
П-во В. Підлубні — Давфин	10.00
П-во Іван Савчук — Давфин	10.00
П-во П. Бабій — Давфин	10.00
П-во Т. Гуменюки — Давфин	10.00
Анна Фіцич — Давфин	10.00
А. Самець — Давфин	6.00
П во І. Присяжнюк — Давфин	5.00
Тіна Гусак — Давфин	5.00
Анна Ждан — Давфин	2.00
Іван Василюк — Пайн Ривер, Ман.	5.00
Іван Самець — Давфин	5.00
Степан Бучій — Давфин	5.00
Тіні Стасюк	5.00
Анна Холод — Саскатун	100.00
Савеля Стечишин — Саскатун	100.00
Доця Баєр — Саскатун	50.00
Анна Ґордон — Прісвил, Саск.	5.00
Українська Греко-Прав. Церква Всіх Святих, Кемсек, Саск.	50.00
Відділ ім. Лесі Українки — Кіндерслей, Саск.	25.00
Марія Ортинська — Канора, Саск.	25.00
Николай і Клавдія Малінські — Канора, Саск.	25.00
Анна Дорошенко — Канора, Саск.	10.00
Розалія Томащук — Мічам, Саск.	100.00
П-во Олекса Никофоруки — Мічам, Саск.	10.00

За Раду Музейної Фундації

Соня Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND

1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask. S7N 0P1

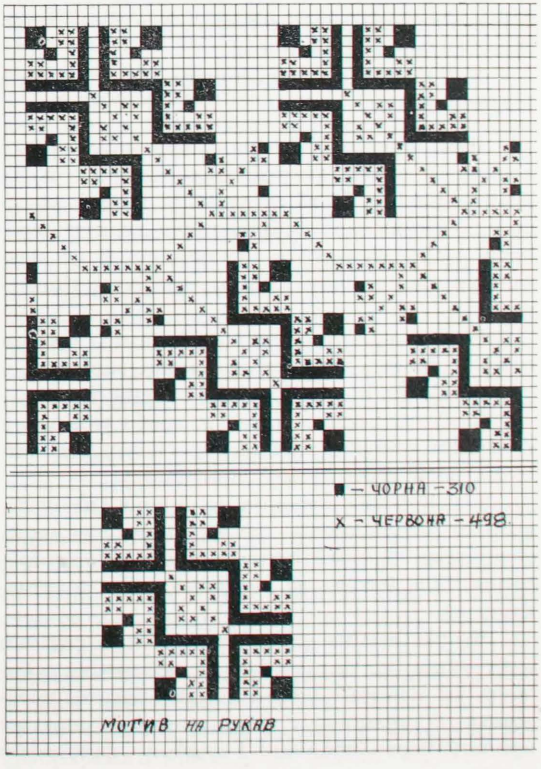

Взірець надається на вишивану блюзку у двох кольорах. Нитки ДМС: червона 489, чорна 31.

Уляна Кравченко

СПОГАДИ УЧИТЕЛЬКИ

(Продовження)

Така панна Жоля навіть не в силі пізнати, що сфера її дійсного життя відмінна від сфери життя героїнь у романах, обов'язок буденного життя їй противний. Час молодості для неї втрачений; нема в неї ні поважного знання, ні практичного приготівля до життя. Цвіт теплівні, що на повітрі згине. Вона вже тепер подібна до зів'ялої ростини. Уявляю собі її як пізнішу жінку; це та істеричка з крейдяним лицем, що штукою прикрашує брови, тіні під очима, карміновою краскою уста . . . Вічний флірт — це ціль життя!

Слухаю ще сьогодні про баль, про тоалети, про ілюмінацію, про морожене, танці і вино . . . але без здивування . . .

Смуток росте в глибині моєї душі, чую і бунт . . . Забагато втратила я вже тут дорогого часу, а користі ні для кого не бачу. Мати горда з едукції доні і з партії, яку вона, можливо, найкращу, знайшла.

Хай будуть по-своєму щасливі і пані Авра і панна Жоля . . .

Для повного вдовілля пані комісаревої звіряю їй тайну, як робиться помада з тополевих пучків. Такої помади в аптеці не дістане. Тільки моя бабуня після деяких переписів уміла спорядити цю помаду. Я не маю зайвого часу на виріб помад, хай вона тішиться.

Не кажу нічого про свій намір кинути лекцію. Може, знайдеться нагода говорити з самим паном комісаром про зайвий труд . . .

Щоб тут лекцію тримати, треба самій жити іншим життям; треба інтересуватися сплетнями, щоб мати "тему" при чаю . . .

І ці іменини і грання до танців Тимольського та Задуровича — це зовсім не для мене. З розмови з тими панями виношу пригноблення, біль і жаль за змарнованими хвилинами . . .

Чи не краще заглянути до хат родичів моїх учнів, до хат міщан і ремісників, побачити, як живуть? Тоді відчуваю багато, переживаю, з розмови з тими простими людьми виношу часто вдовілля і глибоку філософію життя . . .

Я більше в домі комісара не була. Втратила майже тиждень часу, а розмова про книжки, літературу взагалі звернула мої думки в минуле, пригадувала дні і впливи моєї першої лектури.

У вигляді панни Жолі бачу погубний вплив і велике значення першої лектури. Але я читала не для хвилинної розкоші і не все, що попало в руки. Справді, мати не дуже провірювала, що я читаю; але, мабуть, був у мене одідичений смак, но — і творів таких, які я бачила тепер у пані Аври, в нашій бібліотеці не було.

Читання — це хвилини щастя, і мрій, і плянів на майбутнє, а не жах, гарячка, омління.

Не було у світовій літературі цінного твору, якого я коли не читала сама, а то не знала б про нього з розмови родичів і то в найраньших моїх літах.

Ще перед наукою в семінарії я знала твори, як "Іліада" і "Божественна комедія", "Дон-Кіхота", "Фауста", "Гамлета" й ін.

А дальше пам'ятаю, як мама з пані Марковською, дійсно інтеліґентною жінкою, ждали на фейлетони з повістями Флобера. Його твори з модерним натуралізмом, з холодним помічанням . . .

Цікавилася також Бальзаком і його людською комедією, котру він, великий режисер, впроваджує на сцену світу в п'ятсот двадцять два роки після "Божественної комедії" . . .

Візіонерським поглядом обняв він круги інферальні, не менше жахливі, як Дантейські...

В романах, пляново пов'язаних одним спільним заголовком, малює Бальзак боротьбу загальнолюдську в її апокаліптичних розмірах . . .

Але пані, більш ніж батьком Горіо, тим відновленим королем Ліром, та іншими героями романів, цікавилися самим автором. Власне, шукали, що в літературі чи в фейлетонах часописів можна було знайти про Бальзака і пані Ганську: про його велике розчарування по сімох літах листування з тою панею, про його самоту і кінець життєвої драми. Досі тямлю, як жаль було мені Бальзака-автора. Хворий на серце, радився лікаря, чи може піднятися перегляду своїх творів до нового видання.

Необачний лікар сказав: "Не буде часу навіть перепинання змінити". І той, що ре-

флекторами уяви освічував хлань туземного пекла, в одчаю великому скінчив життя сей час, при лікарі...

В бабуні, матері мого батька, бачила я і знайомилася з творами французьких авторів, а головне, тут пізнала я Олександра Дюма з його "Три мушкетери" і "Граф Монте Крісто".

В домі родичів матері я навчилася цінити наші давні книги: Сковороду та інших...

Щойно в домі вуйка Лопушанського бачила я, але в руках служанки, брошури, як Борна. Вуйко — доктор і професор прав — усе зайнятий своєю фаховою працею. Вуйна — інтеліґентна та освічена людина; одначе воліла живе життя, ніж літературу. Якось скептично чи навіть іронічно відносилася до літератури. Тільки Робінзон мусів бути все в неї на столику біля ліжка, неначе спосіб на сон: простягала руку по книжку, перечитала на котрій-будь сторінці кілька речень — і з усміхом засипляла...

Ще перед семінарією я присвячувала майже весь час на читання визначніших творів літератури. Тоді, як я жила вже у вуйків, понехала музику, науку чужої мови і літератури. Може, я інстинктивно рятувалася. Надто вже буйна була моя уява і чутливість завелика... А речі наукові, студії природи несли спокій, зрівноваження...

І більше вдовілля давав мені зладжений за вказівками Ліннея сонячний годинник цвітів, ніж ціла "Людська комедія" з її хаосом.

І той лілієвець іржавий, що в пя'тій годині рано отвирає чашу, і та біла рожа озер, що в семій будиться, і наш крокис, що аж о дев'ятій годині розпростирає до сонця золоті платочки корони — і всі інші, що в різних годинах дня і ночі розцвітають, всі вони не мають маски... Тільки ті створіння, що грають людську комедію, приневолені скривати маскою лице, з п'ятном жадоби золота і розкоші...

Після лекції з панною Жолею та мимовільним відхилом від дотеперішнього заняття бажаю знову віднайти гармонію думок і чуття.

Мистецькі або наукові твори успокоюють мої схвилювання.

Але тільки коли забуду про книги і людей і про все, що накинули вони своєю цивілізацією, стаю ближче до правди, чую голосинакази, навіть вертаються хвилини радісної екстази.

Від природи вчуся більше, як із книг.

Мій труд увесь для людей, але здалека від людей. Затісно, заголосно, забрудно, щоб душа моя заєдно між людьми витала...

— Людськість любите, а одиниці ігноруєте? — докоряв мені ще недавно Гордієнко.

— Годі знов кожне серце вдоволити. А проте де запорука, що зможу людину змінити, звернути до кращого. Вірю, що можу змінити, можу різьбити душу дитини...

XII

Перші два місяці другого курсу скоро минають. Не стало до дальших сцен "інтригана", і справа, за яку боролися, програна.

Управитель кланяється, а разом і говорить зі мною спершу в справах урядових, а вкінці балакає вже і про свої особисті справи: нарікає часто на міське життя, жде тільки на кінець року шкільного, щоб переселитися на село, жити спокійно з родиною, займатися школою і господарством.

— Не хочу більше мати підвладні сили; з тими молодими учителями зазнав цього року багато клопоту. Жаль тільки цього нового будинку; мешкання таке просторе, вигідне; я для себе будував, а доводиться мені тут мешкати перший і останній рік.

З весною виходила на балькон і пані директорова. Ми познайомились. Вона згадує, що в першому курсі, у днях колотнечі, боротьби, симпатизувала зі мною та боронила, виправдувала мене перед мужем, котрого опутав Гордієнко. Симпатію в неї, як я догадалася, здобула тим, що не уживала пудру, модної фризури та яскравих, декольтованих суконь. Дуже погано, з погордою говорила про панну Маню. Мені здається, що вона була заздрісна; коли бачила, що муж говорить з панною Манею, підслухувала або й зараз кликала його.

Нового товариша на місце Гордієнка — пана Супруна — я зразу якось і не запримітила. На наших конференціях все чогось противився моїм внескам та критикував теми, але його слова завваги були заєдно безпідставні, бліді. Якби я була стрінула його в товаристві чи на вулиці, була б не знала, хто це.

Щойно з весною, в тій порі, коли все будиться, збудився і пан Супрун негайно, і тоді я мала нагоду його пізнати.

Я мала під своїм наглядом збірки до наук природи і прилади до фізики. Одного дня в часі вільної години між іншими годинами я пішла зробити лад між тим усім. До канцелярії, де були шафи з приладдям, перехо-

дилося через клясу, котру провадив Супрун. В клясі учителя не було, діти писали. Мабуть, була тут година красного писання... Перед кожною дитиною бачу знову той старий взірець з плямами.

При таблиці стояв один із найвищих учнів, у руці держав прут. На таблиці виписані прізвища дітей; котре з них заговорило або обернулося, діставало "криску". При декотрих іменах тих крисок було вже багато.

В канцелярії застала я пана Супруна. Сидів похилений на отвореною книжкою: читав чи думав, я перший раз уважніше поглянула на того педагога, мабуть, під враженням, яке викликала його кляса. В недбалому одінню, невеличкий, молодий, безвусий хлопець, блідий, з довгим волоссям чомусь нагадував мені постаті з альбома портретів молодих "піїтів" з доби романтизму... задуманий, мов оп'янілий гашишем...

Ми й не віталися, бо і кількома словами ніколи досі з собою не перекинулись. Зайнята стиранням пилу з приладів, відтак вишукуванням малих шкідників у зільниках, я вже забула, що ще хтось, крім мене, є в кімнаті. Коли враз пан Супрун став переді мною з проханям вислухати його. А що він виглядав так, наче хотів перед смертю позбутися якоїсь тайни, я відповіла: "Слухаю вас, пане..."

Він давай розказувати мені події свого короткого життя, ще, мабуть, не скінчив двадцять літ. Представляє себе як відлюдка, мізантропа, знеохоченого, нещасливого, без віри у що-небудь, без ніякої надії на краще майбутнє... Колись бажав найти дружню душу, яка б його розуміла, але між товаришами не знайшов. Навіть рідна мати не розуміла його, не любила...

Жити, як інші молоді люди, не живе: ніякі забави його не заспокоюють. "Огірчений, сумно настроєний, — каже п. Супрун, — прибув я тут на першу свою посаду, де побачив вас, пані, моє фатум... Ваше добре, лагідне лице причарувало мене на перший погляд. Приглянувшись окруженню, я запримітив, що Ви неприступні, і другі товариші це мені сказали. Їхнє життя Вас не цікавить. Ви видались мені вищою над своє окруження. Ваш мармуровий спокій, оте вічне захоплення обов'язковою службовою роботою — це здається втеча не тільки від людей, але і від самої себе самої.

(Далі буде)

КАМПАНІЯ ЗА ФОНДАМИ НА ФУНДАЦІЮ СУС

Прийнявши обов'язок переведення кампанії за фондами на Фундацію СУС, Централя ТУС - СУНД на Канаду приступила до реальних плянів у цьому відношенні. Перше, назначено Василя Димянового головою комітету й дано йому допоміжні комітети, до яких входять репрезентанти всіх складових організацій СУС. Комітети відбули вже кілька зборів в цілях виробленя плянів для цьогорічної кампанії.

Кульмінаційним днем для цієї кампанії буде *п'ятниця, 29 жовтня,* коли по всій Канаді плянується відбути спеціяльні сходини в формі бенкетів, соціяльних зустрічей, зборів, або іншої форми сходин, присвячених закінченню кампанії на Фундацію СУС. Передбачено, що буде вставлена комунікаційна система, яка дасть можливість пов'язати всі подібні сходини для обміни інформацій та привітів.

Подробиці цих плянів будуть опубліковані так скоро, як вони будуть всеціло зложені. Головне тепер є, щоб усі середовища СУС в Канаді зараз відложили в себе льокально дату: 29 жовтня 1976 р. на відбуття в своїй місцевості якоїсь офіційної імпрези, яка б гідно закінчила кампанію на Фундацію СУС.

Централі СУС і ТУС - СУНД закликають Вас до спільних акцій у цьому важливому й корисному проєкті.

Як Вам потрібно додаткових інформацій, просимо Вас вдаватися на адресу:

William Dymianiw,
Chairman, CYC Foundation Campaign,
C-17, 11024 - 82 Avenue,
EDMONTON, Alberta T6G 0T2

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Василь Перепелюк — Давфин, Ман.	3
Анна Кравець — Едмонтон	2
Ольга Семенюк — Емерстбург, Онт.	1
Е. Щипанська — Виндзор, Онт.	1
Христина Шевчук — Вилинґдон, Алта.	1
А. Сисак — Канора, Саск.	1
Д-ка Е. Олесюк — Реджайна, Саск.	1
З. Маєвська — Етобико, Онт.	1
Марія Жук — Прісвил, Саск.	1
Текля Гаргара — Норт Бетлфорд, Саск.	1
Стефанія Пауш — Едмонтон	1
Марія Гарбус — Саскатун	1

Щиро дякуємо всім жертводавцям і всім тим, що віддають багато труду на користь журнала.

КОНСУЛЬТАНТ

От і настав для студентів довгожданний момент закінчення зимової і останньої екзамінаційної сесії. Після трьох тижнів напруженої зубрячки всі вкрай стомилися, і останній іспит з російської літератури був швидше випробовуванням нервів аніж перевіркою знань.

І так вже по: — будівельній механіці, опору матеріялів, конструкціях. Тепер підготовка до дипломної роботи. Це значить до деякої міри полегшення; — звільнення на шість місяців з роботи з повною оплатою. Тобто платитимуть мені, мою місячну платню, а я мушу лише зосередити свою увагу на дипломному завданні. Щоб було трохи зрозуміло, відійду до історії нашого Транспортного Інституту.

Місто Дніпропетровськ це центр металургійної промисловості України. Тому воно засекречене і туристам немає до нього доступу, навіть відвідання рідних. В ньому до 500 тис. населення. Має багато різних учбових закладів. Стоїть на лівому березі Дніпра і не дивлячись на те, що навколо нього багато металургійних заводів, само місто, як великий сад, з широкими вулицями, бульварами обсадженими акацією, тополями і квітниками. Кожна пора року в ньому чудова. І ось на підставі рішення Верховного Совєту СССР архітектурний і паровозобудівельний факультети Київського і Московського Політехнічних Інститутів в 1930 році були переведені до Дніпропетровська. Транспортний Інститут почав будуватися в 1927 році далеко за містом. Будувався переважно силами будучих студентів і пізніше студентами, які відбували літом практику на будівництві. Після першого курсу, мені також прийшлося робити нівілірову додаткових учбових корпусів. У 1930 році Транспортний Інститут почав фактично своє існування, як учбова одиниця. Професори і студенти переведені з Киева й Москви жили при інституті, а решта в місті. Від кінцевої зупинки трамваю (від т. зв. Лагерного базару) до інституту було 20 - 25 хвилин ходу нормальним кроком, бо трамвая чи автобуса не було. Лише в квітні 1934 - 35 рр. трамвайна колія була підведена до головного входу інституту — дякуючи студентам.

Наш випуск мав бути ювілейним — першим, після організації цього закладу і тому було дуже важним захист диплому. На денному факультеті вчилися стипендіянти і більш заможніші студенти. На вечірньому — де була я, всі інші — протилежні вищезазначеній характеристиці. Ми були студентами "без відриву від підприємства". Коли в заліковій книжці Сергія Воробйова вивели останню оцінку сесії, забулись і хвилювання під дверима екзаменаторської і безсонні ночі. Настало справжнє свято. За старим студентським звичаєм це свято треба відзначити і ми (32 є на курсі, серед них лише три дівчини: Валя Ж., Валя Р. і я) вирішили спільно відсвяткувати наступаючий 1935 рік. Після тяжкого голоду 1932 - 1933 років Україна ще шкульгала з харчами. Як когось запрошували в гостину, то з своїм хлібом. Так і ми вирішили. Кожний принесе свою пайку, а решта — хлопці мають дістати. Наша справа приготувати. Місце осідку — приміщення батьків Гриши Б. Вони також святкували десь Новий Рік. Чи тому, що були молоді й дивилися на речі більш оптимістично, зустріч Нового Року нам удалася і загальним побажанням один одному — дотерміново (не за шість, а за п'ять місяців) скінчити дипломні завдання.

Першого січня напів сплячі були ми всі в клясі. За чотири роки, це перша наша денна кляса. Були ми всі в підвищеному настрої: поперше — яке дістанеться завдання? Подруге — хто консультант? І ось заходить директор інституту з двома професорами: Носилевич і Чорноморченко. Професор Носилевич (з Ленінграду) років понад 65, невисокий з довгими, сивими, козацькими вусами, спокійними рухами, далеким вдумливим поглядом. Репинський запорожець. Професор Чорноморченко з Харкова, був можливо молодший за проф. Носилевича. Високий, рухливий з різкими обрисами обличчя, навіть ще чорнявий, але мені він не сподобався.

Дістала я дипломне завдання "Поліклініку на тисячу відвідувань на день". Це в американських умовах "МЕДІКАЛ ПАБЛІК СЕНТЕР", — трохи розгубилася, бо треба добре ознайомитися з деталями роботи кожного відділу. Де початок, а де кінець?! Стала і замислилась. Дивлюсь у вікно, а навколо все біле — порожнеча, точно, як в моїй голові. Колеги підходили, щось говорили, але

до мене — не доходило. Я знала лише одне, від успіху дипломної роботи залежить моє майбутнє. Чи довго я стояла не знаю, очуняла — якщо так можна сказати, від дотику. Повертаюсь, біля мене професор Носилевич.

— Як ваше прізвище? — запитав він. — Хочете у мене брати консультації?

Я так розгубилась від несподіванки, наче б то він читав мої думки, що в першій хвилині не могла поворухнути язиком. Язик задубів. Напевно смішно виглядала, бо він так щиро розсміявся, що й мені самій стало смішно.

— Будемо друзями "зелена муха"! (Була в зеленому светері — з цією кличкою я й інститут закінчила). — Повернувся і пішов.

Почалося розшукування літератури й, як звичайно, працяя від 8 години ранку до 12 год. ночі. Я настільки вивчила роботу всіх відділів клініки, що могла б дискутувати з любим фахівцем, але до планування (робити шкіци) ніяк не могла приступити. Мої колеги мали вже по кілька варіянтів, а у мене ще нічого не було. Професор Носилевич казав мені, не поспішай, читай і вивчай, а варіянти самі прийдуть. Одного разу я проводила його до мешкання в гуртожитку, де він жив із своєю нянею. Дружина його померла давно від потрясення мозку. І не раз попереджав він мене бути обережною на сходах в черевичках на високих підборах. Професор запропонував мені зайти до нього.

Було вже пізно. Останній трамвай відходив о першій годині ранку і якщо пропустити, то не дуже приємно йти через все місто вночі самій та й трохи далеченько, але й відмовитись незручно було.

Жив він в одній кімнаті, яка була йому й за вітальню, спальню, робочу кімнату, їдальню з кухнею. За ширмою в цій же кімнаті жила його няня. Це була бабуня років понад вісімдесят, але ще досить енергійна і турбувалася ним, як малою дитиною. Не дивлячись на пізній час вона чекала на професора. Няня зразу ж запропонувала нам чаю. В кімнаті професора меблі майже ніякої: канапа, робочий стіл, два крісла, пару образів на стінах і портрет дружини. Професора речі були у валізках, скринях, пачках. Деякі книжки були на полицях з ящиків. З одної з скринь він дістав книжку і подав мені:

— Це лише для тебе Муха, нікому не показуй, там ти знайдеш, що шукаєш.

Я відкрила книжку і на першій сторінці був портрет Її Величности Єлизавети Петрівни. Книга старих зодчих на 960 сторінок, листки місцями вже пожовкли — книга унікат. Уявіть собі, після всього, що відбулося в Україні, де кожного майже півроку, а то й частіше в бібліотеках знімалися з полиць книжки, як політично ворожі, мати в руках таку книжку — ґарантовані п'ять років ув'язнення. Переглядаючи книжку, я знайшла дійсно те, що мене цікавило. Тепер підуть мої варіянти — подумала я. Подякувала. Пригорнула до себе книжку і майже біжучи залишила професора з нянею, поспішаючи до трамваю.

Весна вступала в свої права. Побігли струмочки на вулицях. Голосніше зацвіринькали горобці, природа готувалася до чогось великого, а ми, ми не мали часу й голови підняти, виконуючи взяті на себе зобов'язання закінчити диплом не за шість, а за п'ять місяців. Найгірше те, що ми знали наперед, хто першим піде на захист.

Роботу над дипломом ділила на дві частини: в інституті — креслярська робота, дома — пояснююча записка до диплому. Все писалося від руки (машинок ми не мали), а до того треба було обмозгувати вступне політичне слово, без якого ваша праця нічого не варта і до захисту диплома вас без неї не допустять.

На початку весни померла няня професора Носилевича. Це так вплинулого на нього, що за тиждень по її смерті він зліг у ліжко. Йому спаралізувало правий бік. Я була в розпачі. Професор був мені потрібний, як повітря. З проф. Черноморченком я вже мала сутичку один раз, звертатися вдруге нехотілося, але без консультанта!.. Теоретичне обґрунтування я мала погоджене з проф. Носилевичем і поспішала переписати його начисто, щоб він підписав. Молила Бога, як уміла, щоб продовжив йому життя й дав здоров'я. Щовечора забігала до нього, приносила гарячої юшки з їдальні, або гріла йому чай. Старалася розважити його. Радилась з мамою, щоб забрати його до нас, але ж як з транспортацією? Ми не жили так, як в Америці, що майже кожний має авто, ми послуговувалися трамваями, які в робочі години бралися штурмом, хіба старенький (в наших умовах, тут на еміґрації, 65 - 70 років людина не стара, а там він був вже старенький) і хво-

(докінчення на стор. 18)

PROMIN

Vol. XVII. No. 5 ENGLISH SECTION MAY, 1976

Janice Kulyk-Keefer

Janice Kulyk-Keefer was born in Toronto in 1952. She is the daughter of Dr. Joseph and Natalie Kulyk, well-known members of St. Vladimir Institute. While attending public and high school, Janice was active in CYMK at Long Branch. In 1968, she toured Canada with the 50th Anniversary Youth Choir celebrating the founding of the Ukrainian Greek Orthodox Church. She went to Ukrainian school in North Toronto and then continued her Ukrainian studies attending the summer courses at St. Andrew's College in Winnipeg.

In 1970, she completed her secondary education at Richview Collegiate with distinction. She was awarded the Etobicoke Honour Certificate; Ontario Scholarship; General Proficiency; Proficiency in English; Proficiency in French and the James Harris Scholarship awarded by University College at the University of Toronto.

For the next four years, Janice channeled her time and energy into her academic programme. Her talent and hard work was amply rewarded for she won scholarships annually and graduated with an Honour Bachelor of Arts Degree in English Literature. Upon graduating, she won the British Commonwealth Scholarship; a Governor General Gold Medal for excellent performance in English in the academic session of 1973-74; and the Norma Epstein award for poetry.

Somehow Janice found time to marry Michael Keefer in 1971. In 1974 they left for England to continue their studies. Last December, Janice received her Master of Arts Degree in English Literature, from the University of Sussex. Presently, she is working on her Doctorate on a two-year scholarship.

Aside from her academic studies, Janice is writing poetry and studying the works of Lesya Ukrainka. It is an interesting coincidence that two of the poems reprinted in Promin are based on Janice's experience in Italy, a country Lesya Ukrainka visited in her time. The third poem depicts a unique view of Shakespeare's Stratford-on-Avon. It is regrettable that we have space to print only a few poems in this issue of Promin for all of them are interesting to read. Perhaps we'll just have to wait until Janice publishes her first collection of poems and adds another achievement to her long list of accomplishments. Editor—March, 1976.

On the Industrial Edge

On the industrial edge
of the Avon, where
the ground is balding
and a buzz-saw picks the river's
teeth,
On this shabby side, where, over
white weeds the church spire
plots the overthrow of pigeons—
the chocolate-box bard,
the cigar celebrated poet
may have scratched himself
before settling down to snore.
Through the scratched grass
at the riverside he may have watched
these two swans
launch illusory whiteness
No need to splotch ink on the mild passing
of a summer day,
to water the grass with a pebble's mutabilitie.
And what would a man
who owned 3 houses and more than one bed
have to do with the fickleness of princes?
He may have taken time off
from overseeing
the construction of asphalt
pathways to Anne Hathaway's cottage
before posing for the signpost at the Shakespeare
Bar-Inn-Trust-Restaurant-Inc.
With a snort and a belch
of bitters, easing
his belly into a comfortable trough
he may have closed
eyes that outshine
the gloss of postcards in Anne Hathaway's Shoppe
and dreamt
of
sausages.

EPILOGUE

The recent month-long exhibit of the Ukrainian-Canadian Women's Art Exhibit held at Toronto's Harbourfront Art Gallery in November 1975, evoked strong reactions from the artists, critics and public alike. The criticism ranged from the choice of the location and the decision to have a jury; from the alleged preponderance of abstract works, to the very "un-Ukrainian" look of the exhibit. As a member of the committee - which included Christine Kudryk and Tanya Wanderheyden - I can readily reply to some of the charges concerning the organization of the exhibit. Although I am not an artist, I would like to reply to other criticisms as well, for I have been involved in the arts for over a decade and have formed some opinions in that area that I would like to share with you.

The Ukrainian--Canadian Professional Women's Association in Toronto decided to organize an exhibit of women artists as their contribution to the International Women's Year. The aims of the association were to give the artists public exposure by displaying their works in a gallery frequented by non Ukrainians and to have an impartial jury select works for exhibition to ensure a certain standard of quality. I think these aims were achieved by the association.

The Harbourfront Art Gallery is part of a recreational complex funded by the Ministry of State. Since there are daily programmes attended by a largely non Ukrainian public, there is a ready audience for an art exhibit. Another advantage of the Harbourfront site is that their staff assumed the responsibility for the publicity and administration of the exhibit. As the gallery is large and spacious, there is adequate room to suitably mount a large number of oils, prints, watercolours and sculptures executed in a variety of styles. The only alternative to Harbourfront was a basement of a Ukrainian hall or church, for with the exception of St. Vladimir Institute (too small for this show) there is no other building that has adequate facilities for an art exhibit.

Both the artists and the public questioned having a jury, albeit for different reasons. The public was puzzled by the jury's selections, a common reaction to any juried show. Similarily, the artist's apprehension about submitting works to a jury is also a normal occurrence. Still, the committee's decision to use a jury was not revolutionary in any way as it is standard procedure in the community whenever a major art exhibit is planned. Perhaps it should be mentioned that UCM - the Ukrainian Society of Artists - often has juried shows. But, as they choose the jury from within their own membership, there has been some criticism that the jury is not very selective, for fear of offending fellow artists. To avoid this accusation, the committee chose a jury that was outside the Ukrainian artistic community in Toronto. The jury consisted of three members: Kay Kritzwiser, formerly the art critic for the Globe & Mail; David Samila, a member of the faculty of the Fine Arts Department, York University; and Maria Ochrymowych, M.F.A., who is a member of the Fine Arts Department of Cedarbrae Library in Scarborough. Out of over one hundred and twenty works submitted, they selected sixty-three, of which twenty-one were abstract.

Sixty-three percent of the exhibit consisted of works expressing a variety of themes or had recognizable subject matter done in interesting, innovative or traditional styles. Yet, it is undersandable why many people felt the exhibit was mainly abstract, for the abstracts were the first canvasses the public saw on entering the gallery. Since abstract paintings are usually large and colourful, they forcefully attract the viewer's attention and no doubt this vivid first impression remained with the viewer long after he left the show. However, I think this is only a partial explanation, for I believe this exhibit acted as a catalyst in exposing the basically negative attitude many people have towards contemporary art in general and the abstract movement in particular. Whether one likes the abstract mode of expression or not is irrelevant, but one must recognize the fact that it is a legiimate art form in our time. Nor is it, as some may think, a deviation from the art tradition because it is concerned with only some aspects of art to the exclusion of others. On the contrary, it is a continuation of the artistic tradition for abstract tendencies are an integral part of art history. As it has stimulated the interest of artists in the world, it would be ludicrous to expect Ukrainian artists to be indifferent or immune to this style. Although I am not an

enthusiastic supporter of the abstract movement, I must acknowledge a personal debt to it. From it, I have gained a greater awareness of colour, form and texture, which in turn has increased not only my appreciation for all art but made me more conscious of these factors in nature. In my opinion, when art can achieve this heightened awareness in the viewer, the artist merits respect, and his creative endeavours our thoughtful consideration.

What is "Ukrainian Art"? To paraphrase E. H. Gombrich, one would have to say that there really is no such thing as "Ukrainian Art". There are only Ukrainian artists! Still, it is understandable why people refer incorrectly to art by nationality - especially art of the past - for many works of art contain cultural references unique to a certain country. This occurs naturally and often unconsciously for the artist is not creating a 'national' art but only reflecting his existence in art. Since the sources of creativity - such as personal experience, interest and inspiration, to mention a few - came from his environment, his culture and tradition was evident for he expressed his ideas within this framework. To-day, this has changed for a number of reasons. Artists no longer reflect only reality, but depict abstract concepts that have no concrete cultural references. Rapid communications is also creating a global village, for it is causing cultural free trade between nations and results in a trend towards homogeneity. However, assuming the Ukrainian artist is unaffected by these changes, he is still confronted with other factors relating to his creativity. The reality of his existence is Canada. While his inherited heritage is Ukrainian. Both cultures exert their influence on his creativity. By itself, this duality of cultures is a manifestation of *Canadian* and not Ukrainian culture. Although an artist may depict aspects of his heritage (as Kurelek does in paintings of his boyhood on the prairies), he expresses it within the context of his Canadian environment. As the sources of creativity are numerous and varied, the artist is not restricted to those emanating from his Ukrainian culture. For instance, Kurelek's religious paintings reveal the influence of Roman Catholicism, which is historically alien to the Ukrainian tradition. Moreover, several sources can be combined, and although some originate from the Ukrainian culture, they may be so altered in the creative process, that the Ukrainian course is not immediately obvious. Similarily, the subject of a painting is not the only way a cultural source is revealed, for according to one critic, the 'earthy' colours David Samila uses in his abstract paintings betray his Ukrainian heritage! Although there are many factors involved in the creative process, facets of the artists's Ukrainian heritage are often among them. And if we choose to refer to art by nationality, then the Ukrainian artists are creating not "Ukrainian art" but "Canadian art". Canada is their reality now, and for better or for worse, has become their homeland.

Anna Balan,
January, 1976

З НАШОГО ЛИСТУВАННЯ

Багато хороших листів пишуть до редакції журнала наші друзі - читачі. І немає редактора, або видавництва, які не бажали б чути опінії своїх читачів. Конструктивно-критична чи позитивна оцінка завжди корисні для читачів.

Пише читачка пані *О. Никіфорук* з Ричард, Саск.: — В справі українських народніх звичаїв, зв'язаних з релігійними святами — прошу, коли можливо подавати такі описи, як, напр., свято Андрея в грудні, в чім були якісь звичаї, або перед Новим Роком справляли Маланку... Справді цікаво знати, як це все відбувалося.

Редакція — постараємось подавати певні описи.

Пані *Людмила Яхторвич*, Китченер, Онт.

— Наш журнал »Промінь« перечитую з великою охотою, в якому знаходжу багато цікавого і цінного для кожної української жінки та взагалі для кожного українця. Бажаю, щоб »Промінь« був у кожній українській хаті та щоб праця Редакції мала якнайкращі успіхи за збільшенням числа передплатників.

Залучую передплату в $15.00 — на вирівнання передплати цього року, передплату на наступний рік та $3.00 на прес-фонд. Хай зростає та поширюється »Промінь«.

Редакція. Справді щире побажання та прихильна оцінка.

КОНСУЛЬТАНТ

(закінчення з стор 14)

рий професор зможе добратися до інституту та ще з пересадкою. Ні, це не підходило.

Лишилося оформити фасад моєї поліклініки. Мало бути в кольорах. Все це я з біллю в серці підготовила для проф. Черноморченка. Підійшов він до мене, глянув. Дивлюсь, бере олівець. Я зразу ж покрила креслюнок калькою (спеціяльно прозорий папір), він знову глянув на мене і каже: "для чого накрила?" "Щоб не чоркали на креслюнкові, робіть поправки на кальці, я потім перенесу". "Щодо кольору, фасад має бути жовтий" (кольор, який я ненавиджу). Я люблю сепію. Бачу, починає професор креслити та виправляти, навіть і те, що проф. Носилевич коректував. Живого місця не лишилося. Товариші стоять за моєю спиною і дух затаїли. А він гуляв олівцем, скільки хотів.

"За тиждень прилечу, щоб було готове!"

Ти вже його більш не побачиш, подумала я. Він пішов, а я за креслюнок та до проф. Носилевича. Бідний, був так слабий, ледве підвівся.

— Лиши так, як зробила. Кінчай.

Прийшла в клясу, хлопці обступили; що будеш робтии? Нічого. Кінчаю так, як є. Та ж він зріже тебе на захисті. Ввечорі я знову забігла до професора Носилевича. Він вже встав і ходив поволеньки. Побачив, що я стурбована, сказав:

— Не турбуйся, все буде добре. Я прийду на захист.

І ось цей день настав. В цей день я захищала диплом сама. Публічний захист мав початися о четвертій годині по полудні. З хати пішла ще зранку. Просила маму і Василя не приходити. Переглянула ще раз матеріял. Хвилювалася не лише я, всі ми були в одному стані. Це ж перший випуск цього інституту і я перша. О третій годині по моїм вказівкам хлопці почали розвішувати креслюнки на сцені авдиторії. Перед сценою стояв довгий стіль покритий червоним обрусом. Гляну в залю, а серце аж у п'ятках. Хоч би літак спізнився і Черноморченко не прилетів . . . Товариші пішли по професора Носилевича. Ранком я була у нього, він ще раз передивив мої креслюнки, одобрив і просив прийти по нього. Коли я відходила, він сказав:

— Муха, дивись на мене, якщо я кивну головою, значить твоя відповідь вірна.

На моє щастя проф. Черноморченка не було. Захист диплому тривав від 4 до 9 вечора, включаючи перерву коли засідала комісія; в ній були представники: партійних, будівельних організацій і Будівельного Треста Сталінської Залізниці, де я працювала. Проф. Носилевич сидів до кінця. Я знаю, в його статі йому було дуже тяжко висідіти, але він сидів і чекав на вирішення комісії.

І ось прийшло рішення. Захист — відмінно. Виконання проєкту — добре. Ґратуляціям не було кінця. Директор інституту і нашого Тресту особисто ґратулювали мене. Професор Носилевич сидів і дивився на мене усміхаючись, але очі були повні сліз. Я підійшла до нього і поцілувала його, дякуючи за все.

— Бачиш, Муха, я ж казав, що все буде добре.

Вистава закінчилася, в залі погасили вогні. Всі розійшлися. Лише я з професором поволі йшли до ґуртожитку, де жив професор. Ніч була тиха - тиха. Зорі, великі й блискучі, наче висіли над головою. Я глянула вгору й подумала: де ти моя майбутносте? Провівши професора, ще раз подякувавши йому, пішла сама до трамвайної зупинки. Тепер я шкодувала, що біля мене не було Василя. Стоячи біля трамвайної зупинки сама, нікого навколо, лише нічні птахи та жаби порушували нічну тишу. Після всіх хвилювань відчуваєш порожнечу. Чи була я рада — не знаю! Лише думки линули в кімнату професора, немічної, без опіки людини, якій в тих обставинах навіть допомогти не можеш.

Пройшли роки. Професор помер, коли я була на будові залізниці Москва - Донбас. Доля закинула мене до Америки. Зустрічала багато різних людей, але пам'ять про цю людину і вдячність до неї ніколи не зітруться.

Нехай же цей спогад буде надгробним каменем на невідомо де могилі.

Наталія Кібець

Міннеаполіс, Мінн.
15 серпня 1975 р.

ПОПРАВКА

В ч. з березня, на ст. 22 у відділі „Квіти незабутнім" у пам'ять Євгена Ґреґорі, між особами, що склали „нев'янучий вінок" бракує прізвища пані А. Цибак, Едмонтон. Редакція перепрошує за недогляд.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів, бл. п. Теклі і Михайла Процiв і моїх братів, бл. п. Петра, Йосифа й Івана з с. Холоїв, пов. Радехів, Зах. Україна, родичів мого мужа, бл. п. Олени і Трофима Граблюк з Венло, Ман., та всіх ближчих і дальших наших рідних тут і в Україні складаю на прес. фонд журнала „Промінь" $50.00.

Анна Граблюк, Торонто

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на могилу мого дорогого мужа, бл. п. Стефана Гаргари, який відійшов у вічність 20 січня 1974 року в його світлу пам'ять жертвую $10.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Дружина Текля Гаргара,
Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

Нев'янучий вінок складаю на свіжу могилу мого любого мужа, бл. п. Семка Хаби, який відійшов від нас 17 лютого 1976 року проживши 82 роки, в його світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять покійного буде між нами вічною.

Смутком огорнені дружина Анна,
син Петро, дочки — Марія, Текля і Одарка,
внуки і правнуки, Редвотер, Алберта

— — — — —

У третю смутну і болючу річницю трагічної смерти мого найдорожчого і незабутнього мужа бл. п. Івана Клима, який загинув у нещасливому автомобілевому випадку 6 квітня 1973 р., замість китиці найкращих рож на могилу, складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Смутком опечалена Теодота Клим, дружина
Едмонтон, Алберта

— — — — —

На свіжу могилу нашої приятельки і заслуженої громадянки бл. п. Оксани Сироїд, яка відійшла у вічність 30 березня 1976 року, в її світлу пам'ять складаю $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійної висловлюю співчуття.

Ангелина Павлик, Вінніпеґ

— — — — —

У першу річницю смерти моєї дорогої сестри, бл. п. Ксені Цицак, яка впокоїлась в Бозі дня 4-го листопада 1974 року в Україні, складаю на нев'янучий вінок на фонд журнала „Промінь" $10.00.

Спи, Дорога Сестро, сном блаженних, а Господь нехай упокоїть Твою душу між праведними, де не має болю, ні журби, ні зітхання, але життя безконечне.

Сестра Ольга Бойчук з родиною,
Канора, Саск.

— — — — —

На свіжу могилу моєї первої сестри, бл. п. Марії Маґери, яка упокоїлась 13 березня 1976 року, замість китиці квітів складаю $4.00 на журнал „Промінь". Вічна пам'ять покійній!

Христина Шевчук, Вілінґдон, Алта.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Анни Борси, яка упокоїлась 10 лютого 1976 року в Єлов Крік, Саск., складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь".

(П-во) Н. Чабан, Йорктон, Саск.

У третю річницю смерти дорогого батька, бл. п. Михайла Материна, який упокоївся 26 травня 1973 року, в його світлу пам'ять, замість китиці квітів засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Дочка Мирослава Яремко, Торонто

— — — — —

У другу річницю нашої незабутньої дорогої дружини, мами й бабуні, бл. п. Марії Пушкар, яка упокоїлась в Бозі 28 травня 1974 р., запалимо свічечку на Вівтарі Всевишнього і будемо молити Вічная Пам'ять, і замість квітів — пахучих рож складаємо $15.00 (п'ятнадцять) на журнал „Промінь", якого покійна так любила й підтримувала.

Спочивай з Богом наша люба дружина, мама й бабуня.

Муж: Василь; діти: Юлія, Оля, Люба, Роман,
Микола, Іван з їхніми родинами й внуками

— — — — —

У першу річницю упокоєння моєї любої сестри, бл. п. Марії Римар (в Детройті), яка відійшла від нас 9 лютого 1975, полишивши нас у глибокому смутку, замість китиці квітів складаю $10.00 на журнал „Промінь". Спочивай, люба Сестро! Була ти добра для всієї родини і приятелів.

Брат Михайло, його син Євген і
невістка Сильвія Михайлюки, Вернон, Б. К.

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Марії Пилипів, яка упокоїлась на 17 лютого 1976 р. у Саскатуні, в її світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок квітів і засилаю на пресовий фонд журнала „Промінь" $10.00. Покійній вічна пам'ять!

Близький приятель Федір Мендик,
Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Відділ ім. О. Кобилянської в Саскатуні складає нев'янучий вінок на свіжу могилу своєї довголітньої членки бл. п. Марії Маков і засилає $12.00 на журнал „Промінь".

За відділ — М. Гарбус, рефер.

— — — — —

У другу річницю смерти мого дорогого брата, бл. п. Романа Велігродського, який упокоївся 28 березня 1974 року в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Євгенія Мороз, Скарборо, Онт.

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Панаса Черепущака, який упокоївся 10 квітня 1971 року засилаю $5.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Софія, діти і внуки,
Нипавин, Саск.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моєї дорогої дружини, бл. п. Агафії Лучик, яка відійшла у вічність 28 лютого 1968 року, а також у пам'ять дорогої моєї дочки, бл. п. Анни Івасик, яка упокоїлась 7 листопада 1969 року, в їх світлу пам'ять жертвую на журнал „Промінь" $10.00.

Муж і тато Йосиф Лучик, Вінніпеґ

Кладемо нев'янучий вінок з найкращих квітів на свіжу могилу дорогої й незабутньої Мами, бабуні й прабабуні, бл. п. Катерини Гишка з Арран, Саск., яка упокоїлась 28-го березня 1976 року, в її світлу пам'ять складаємо $25.00 на журнал „Промінь".

Дочка Анастасія Сарчук, унука Галина Богонос, правнука Ірина Сарчук-Вил, Вінніпеґ

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Катерини Гишки, яка упокоїлась в Арран, Саск. 28 березня 1976 року, матері нашої приятельки і заслуженої громадянки Анастасії Сарчук, у світлу пам'ять Покійної складаю $10.00 на журнал „Промінь". Родині висловлюємо співчуття.

Ангелина Павлик, Вінніпеґ

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Катерини Гишка з Арран, Саск., яка впокоїлась 28 го березня, 1976 року в її пам'ять засилаю $5.00 на журнал „Промінь". Родині Покійної висловлюю співчуття.

Марія Марко, Вінніпеґ

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої почесної членки бл. п. Анни Оленюк, яка упокоїлась 25 березня 1976 року в її світлу пам'ять засилаємо $5.00 на журнал „Промінь". Родині Покійної висловлюємо щирі співчуття!

За відділ ім. Л. Українки у Ванкувері
Лелія Митрук, голова Павліна Клюкевич, реф.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері засилає китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу нашої довголітньої почесної і заслуженої членки, бл. п. Оксани Сироїд, яка упокоїлась 30 березня 1976 року, в її світлу пам'ять замість пахучих квітів, які вона так любила засилаємо $5.00 на журнал „Промінь".
Л. Митрук, голова П. Клюкевич, реф.

— — — — —

Висловлюємо глибоке співчуття членці відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпеґу пані М. Соляр з приводу смерти її батька, бл. п. Семена Ґашини, Давфин, Ман., й складаємо в його пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ ім. Лесі Українки
Соня Бейзик, голова

— — — — —

Відділ ім. Софії Русової у Лонґ Бренч, Онт. складає замість квітів $15.00 на журнал „Промінь" у світлу пам'ять бувшої членки, бл. п. М. Мартенюк. Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — К. Шумейко, Лонґ Бренч

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих родичів, бл. п. Івана і мами Параскевії Шелепко — тато упокоїлись 16 квітня 1922 року, а мама 16 листопада 1944 року...

У світлу пам'ять батька мого мужа бл. п. Григорія, а мами Анни Розновських — тато упокоїлись 1937 року а мама 1922 в Україні — в їх незабутню пам'ять складаємо $30.00 на журнал „Промінь".

Дочка Олександра і син Даниїл Розновські
Саскатун

Манітобська Філія Музею Союзу Українок Канади складає китицю квітів на свіжу могилу нашої дорогої членки-співробітниці і приятельки бл. п. Вікторії Ґоряк, яка упокоїлась 11 березня 1976 року і пам'ять покійної жервуємо $10.00 на журнал „Промінь".

Ангелина Павлик, голова

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу довголітньої й заслуженої членки Союзу Українок Канади, бл. п. Вікторії Ґоряк, яка упокоїлась 11 березня, 1976 року, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ ім. Лесі Українки
при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпеґу
Соня Бейзик, голова

— — — — —

У світлу пам'ять нашого тата, бл. п. Левонтія Терновецького, який упокоївся 1947 року, мами, бл. п. Василки, яка упокоїлась 1974 року і сестри Вікторії Ґоряк, яка упокоїлась 11 березня 1976 року в їх незабутню пам'ять жертвуємо $25.00 на журнал „Промінь".

Марія Кинащук, Василь, Ґеоргій,
Николай і Арсеній Терновецькі з родинами.

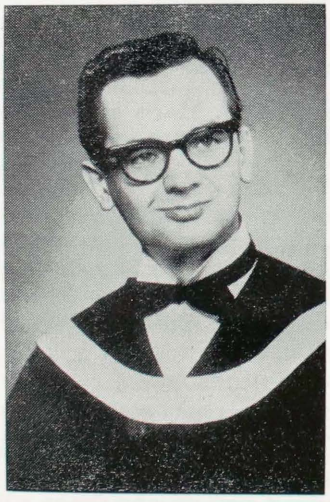

У п'яті роковини смерти нашого дорогого сина і брата, д-ра Романа Маґуса, який відійшов з цього світу трагічною смертю 13 травня 1971 року в Норт Каролайна, в його світлу пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Хай американська земля буде йому легкою.

Михайло і Стефанія Маґус,
Зенон і Галина, Едмонтон

— — — — —

У першу болючу річницю смерти нашого дорогого сина бл. п. Лукіяна, який упокоївся 28 квітня 1975 року в Торонті на 54 році свого життя, в його світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок $10.00 на журнал „Промінь". Хай Господь прийме душу Покійного у своє Царство Небесне.

Ілія і Параскевія Кіт, Форт Френсис, Онт.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ДО 50-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ПОДРУЖЖЯ Й СВЯЩЕНСТВА

о. Івана й добр. Крісфалусі

В неділю 28 вересня 1975 року, в громаді Пресвятої Тройці в Сарнія, Онтаріо, було надзвичайне піднесення. Того дня діти отця й добродійки Крісфалусі влаштували свято 50-ліття подружжя й священства, своїм достойним батькам, запросивши чисельних гостей з Місійної Округи Виндзору, до якої належить о. Іван, та з сусідньої Америки.

Гості з громад: Виндзор, Чатам, Лондон, прибули разом з своїми зарядами й священиками. Того дня, також, мала відбутися в Сарнії Архиєрейська канонічна візитація Блаж. Митрополита Михаїла, але з огляду на стан здоров'я Владика не міг прибути, доручивши свої Архипастирські функції Високопреп. о. Архимандритові Миколаєві Дебринові.

Перед Богослуженням о. архим. Миколай посвятив новозбудовані: Св. престол, жертівник та тетрапод, мистецьки виконаних о. Ювілятом, після чого було соборно відправлено Св. Літургію, в сослуженні о. прот. Віталія Метулинського та о. прот. Івана Крісфалусі. В часі Богослуження діти ювілятів, отця й добродійки, приступили до сповіді й Св. Причастя, чим виявили добре християнське виховання. Ювіляти також причастилися Св. Тайн.

Після Св. Літургії о. архимандрит Миколай і о. прот. В. Метулинський відслужили врочистий Молебень, з нагоди подвійного ювілею. На Молебні стояли, в окруженні дітей, внуків та правнуків, Ювіляти; тут були й їхні „вінчальні" дружба й дружка. Урочисто співав хор, з Собору Св. Володимира з Виндзору під управою диригента Євгена Цюри. Церква цієї неділі була переповнена...

По Богослуженні й Молебні отці-гості висловили свої привітання Ювілятам, та запросили всіх присутніх в церкві на прийняття в парафіяльній залі.

У прекрасно вдекорованій залі, засіло понад двісті гостей. Господарем свята був о. прот. В. Метулинський, що попросив хор проспівати „Отче Наш" а о. архимандрита Миколая, поблагословити бенкет.

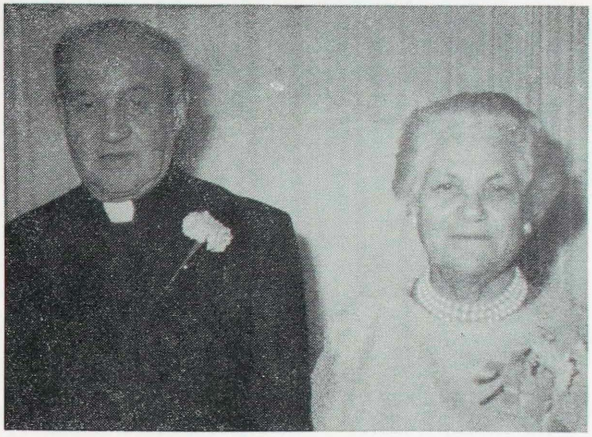

Отець Іван і добр. Єлена Крисфалюсі

З традиційною чаркою доброго церковного вина, проголошено „тост" за Королеву Єлисавету II, та ювілят. Відтак розпочато бенкет з численних багатих, страв.

По бенкеті приступлено до короткої програми свята, і „господар" відчитав офіційні привіти: Благословенна Грамота Блаженнішого Митрополита Михаїла, привітання від Президії Консисторії нашої Святої Церкви в Канаді, від прем'єра Канади дост. П. Д. Трудо, прем'єра пров. Онтаріо дост. В. Дейвіса, від міністра Є. Вілена, мейора міста Сарнія й інші. Відтак слідували привіти від представників сусідніх громад, організацій — Союзу Українок, Т.У.С., СУМК, та складено гарні подарунки ювілятам. Життєпис ювілятів розказав „господар", о. прот. В. Метулинський.

Отець Іван народився в 1902 році в чудовому Закарпатському Підгір'ю в селі Кричево, на чудовому Закарпатському Підгір'ю в селі Кричево на нашій рідній, далекій Україні. Батьки його були широко знані в околиці з своєї побожности, заможности та свідомости. Тому й прагненням їхнім було дати Іванові добру освіту.

Одначе політичні й церковні події складалися так, що отець і пані-матка Крісфалусі вирішили емігрувати до Канади. Це були початки великої „депресії" 1929 року в Канаді й Америці і того часу священикові не було легко влаштуватися на парафію, або й парафій Закарпатської Православної Церкви не було, тому о. Іван з своєю пані-маткою вирішили купити шмат землі й господарювати... Господь благословив їх працю а також нагородив їх сином та чотирма дочками, яким батьки дали добру освіту й забезпечили добре майбутнє. Вихователи дітей о. Іван і пані-матка Крісфалусі вирішили послужити нашій Св. Українській Православній Церкві в Канаді, і подали своє прохання на прийняття до складу нашого духовенства. Отця було прийнято, й призначено йому для обслуги Сарнію, Чатам та Лімінгтон, невеликі церковні громади.

За 16 років пастирювання отець, з допомогою добродійки осягнув, що в його парафіях збудовано два нових, прекрасних храми в Сарнії та Чатам з новими церковними меблями, та гарним іконостасом, а в Лімінгтоні перевезено й устатковано Церкву й також належно умебльовано. Він скрізь був першим жертводавцем та й до сьогодні за незначну винагороду дві з трьох громад обслуговує.

Українська Православна Церква в Канаді належно оцінила його працю, й нагородила о. Івана всіма священичими нагородами, включно з протоєрейством.

Виконуючи ще, свої душпастирські обов'язки отець і добродійка Крісфалусі втішаються своїми 5 дітьми, 9 внуками та 4 правнуками. З нагоди своїх ювілеїв подружжя й священ-

ства, отець і добродійка дарують $150.00 на потреби громади Пресвятої Тройці в Сарнія, $100.00 на Собор Св. Володимира в Виндзор, $50.00 на громаду Св. Івана Хрестителя в Чатам, $50.00 на новий будинок Консисторії, $50.00 на Колегію Св. Андрея, $20.00 на „Вісник", $20.00 на „Український Голос" та $20.00 на журнал „Промінь".

Бажаємо о. Іванові й добродійці Крісфалусі доброго здоров'я, успіхів в їх корисній праці на Ниві Христовій, та в доброму здоров'ї відсвяткувати діямантовий ювілей.

На Многії Літа Отче й Добродійко!

о. В. М.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
РЕДЖАЙНА, САСК.

Вечером 2 лютого в Українському Народному Домі, відділ Доньки України в Реджайні святкував роковини Лесі Українки. Відбулись вони заходом освітнього комітету, до якого входили пані: Ґ. Свинарчук, А. Мудра і М. Корпан. Стіл був застелений вишитим обрусом, прикрашений живими квітами і свічками, а портрет Лесі Українки був прибраний вишитим рушником. Другий стіл був прикрашений червоними маками і творами Лесі Українки. О год. 6:30 була вечеря, на яку членки поприносили смачних страв. Отець М. Олесюк провів молитву. Після вечері відбулась програма. Пані Ґ. Свинарчук приготовила доповідь в якій вона з'ясувала життя Лесі Українки. Вона представила, в яких обставинах Леся виростала, коли то український народ був під гнетом Московщини Леся побирала науку дома, під доглядом родичів. Леся в дитячих роках почала виявляти здібність до музики, літератури і малярства, коли їй було 9 років, коли вона написала перший твір „Надія".

Наперебіну в доповіді були читані поеми Лесі, пані М. Думанська прочитала „Надія". Леся мала 12 років як почала хворувати. Вона мусіла покидати дім, і їхати до теплих країн і гарячих пісків Єгипту, де вона описала свою рідну Волинь в поемі „Вечірня година", яку прочитала пані Соня Пахолок, а поему „Русалка", прочитала пані Леся Черепущак.

Такі поеми як „Калина", що її прочитала пані Марія Корпан, вказують нам розуміння любови і вартости досвіду.

Поеми Лесі Українки були відважні і сильні, і такі могутні як Шевченкові. Одну з поем прочитала пані Фіялка Губик.

Леся так гаряче вірила у життя народу, також і своє, що вона пише: „Хто сказав що я слаба, я буду жити", і дійсно вона лишила нам так багато своїх творів, що її ім'я так глибоко увійшло в історію народу, що вона буде завжди жити.

Пані Ґ. Свинарчук склала подяку Орисі Прокопів з Келґарі, і пані Стефанії Пауш з Едмонтону, які відозвалися на поклик за матеріялами для нашого святкування.

Пані А. Мудра дякувала пані Свинарчук за так гарно опрацьований реферат і програму свята, також за квіти, які вона постарала. Потім слідували збори нашого відділу.

Голова пані Оля Патрилюк подякувала пані Свинарчук за таку гарну програму, а пані А. Мудра і пані М. Корпан за прибрання залі.

З нагоди нашого святкування зібори рішили вислати 15.00 долярів на журнал „Промінь".

Марія Корпан, референтка освіти

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

У понеділок 23 лютого 1976 року, відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні влаштував свято нашої дорогої поетки Лесі Українки. Імпреза відбулась стараннем освітнього комітету в залі при Соборі Св. Володимира о годині 7:00 вечора на яку прибуло велике число гостей.

Вступне слово сказала пані В. Логин, яка також керувала програмою вечора. Читали поезії Лесі Українки такі особи: пані Анна Грицик прочитала „Із циклю сім струн", панна Соня Кристанович „Епілог", панна Ліла Козак „Давня весна", пані Анна Токарик виголосила доповідь і так як попередніми роками зуміла зацікавити своїх слухачів. Пані Е. Гребенюк прочитала „Забуті слова", пані А. Дудар „У чорную хмару зібралася туга моя" та пані Віра Сіренко „Уста говорять".

О. митрат В. Федак у своєму слові підкреслив значення творів поетеси серед народу колись, та їх значення і скарб для нас в теперішній час.

З того свята збірка на журнал „Промінь" принесла $55.00.

Кінцеве слово виголосила голова відділу пані Н. Бал, яка подякувала всім та запросила всіх на чайне прийняття.

Уляна Криворучко

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВЕРНОН, Б. К.

Завдяки дбайливому стараню відділу ім. Св. Ольги, в неділю 15 лютого 1976 р. відбулася святочна академія в пам'ять славної поетеси Лесі Українки.

Після Служби Божої о. Н. К. Мороз відправив панахиду і запросив всіх присутніх на обід до церковної залі, що його приготовили членки жіночого товариства. Святочну програму відкрила голова пані Василина Кучер вступним словом. Програмою керувала пані Софія Князь. Першими виступили діти недільної і рідної школи і відспівали „Отче Наш" під управою пані Д. Чайковської.

Рецитація — „До Української Дитини" — виконала Меланія Шумей, жіночий хор відспівав „Моя любов", пісня — „Падає сніжок" — шкільні діти, рецитація — „Церква Божа" — Дебі Страйкер. Реферат виголосила пані Настасія Микитюк. Рецитація „Думи" — пані Соня Винничук, пісня „Ой де ж тії квіти" — діти, рецитація „Україна" — Керин Бабюк, жіночий хор — „Місяць на небі", спів — „Царю Небесний" — діти. Пані Д. Чайковська керувала співами дітей а пан П. Малиш жіночим хором.

Кінцеве слово сказав о. Н. К. Мороз. Зробив підсумки з вартости і значення таких святкувань. Сказав, що „таке свято в нас дуже врочисте і хоч святкуємо його щороку то не тратить воно того захоплення, а дає нам того духа життя виконувати культурну працю, якою ми живемо". Отець Мороз дякував всім учасникам за труд, що так святочно відбули це свято і вшанували нашу велику письменницю яку сьогодні шанує весь український народ і закінчив з проханням, щоб таку працю надалі виконувати.

Свято закінчено співом „Ще не вмерла Україна".

З нагоди цієї імпрези відділ пересилає на пресовий фонд „Променя" — $25.00.

Н. Микитюк, реф. освіти

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ І СВЯТО ГЕРОЇНЬ
ЙОРКТОН, САСК.

В неділю 22 лютого 1976 р. о годині 2:00 по обіді в Народнім Домі, заходами управи і культурно-освітнього комітету при відділі Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Йорктоні, відбулась програма прийняття нововписаних членок, відзначення почесних членок, та свято Лесі Українки і Українських Героїнь.

Почалось цю імпрезу в церкві в неділю рано. По святій Літургії, прот. Степан Зузак відслужив Панахиду в пам'ять Лесі Українки та всіх українських героїнь, які загинули трагічною смертю, при участі присутних жінок із засвіченими свічками в руках. На пообідній частині програми в залі „Корнейшон", керувала голова освітнього комітету, пані Д. Гриньків. За головний святочно прибраний стіл вона покликала місцевого пароха з добродійкою, голову відділу пані А. Кучеряву, почесну голову, пані А. Ковалик, почесних членок, що їх того дня вшановували, та всіх нововписаних членок. Членський комітет в особах Єлисавети Вівчар і Фіялки Станіцької заводили їх за головний стіл.

Після молитви „Царю Небесний", яку відспівали всі присутні, слідувала двохвилинна мовчанка вшановуючи померших членок відділу. Насамперед покликано голову місцевого відділу та голову нашої громади до привіту.

Вшановані почесні членки були пані: Розалія Стратійчук, Павліна Думка, та Анна Крекливиц. Рекордова секретарка пані П. Семенюк читала рекорд їхньої праці при відділі, а пані А. Кучерява чіпляла їм корсажі. В імени вшанованих почесних членок, слово подяки, висловила пані Р. Стратійчук.

Одною з нововписаних членок була добр. Галя Зузак, яку членки тепло привітали до Т-ва, а цього дня вшанували її 25 літньою грамотою та живим корсажем за її постійну приналежність до С.У.К.

Добр. Галя Зузак походить з околиці Єлов Крік, Саск. з родини Юрія і Єви Кухтів (вже покійні). Виростала Галя в домі свідомих родичів, які були будівничими громадського життя в Канаді. Після одруження з о. С. Зузаком добродійка, від першої па-

Слітлина з нововписаних членок; зліва направо сидять — Марія Форштей, Анна Котик, Анна Ошаник, Катерина Квасниця, Павліна Ойстрик; другий ряд — Оксана Никота, добр. Галя Зузак, Орися Дериновська, Лелія Малайній, Оксана Ковальська і Левія Процишин.

Добр. Галя Зузак — Йорктонський відділ ім. О. Пчілки вшанував її грамотою за 25-ліття приналежности до Союзу Українок Канади.

рафії, де їм доводилось бути була активною членкою і провідницею. Журнал „Промінь" завдячує добр. Зузак багато за його поширення і працю.

В родині о. Степана і добр. Г. Зузаків є двоє дітей — син Зенон студент на шостім році університету, дочка-студентка (перший рік) у Саскачеванськім університеті і є питомкою Інституту П. Могили в Саскатуні.

Добр. Галя Зузак, крім місцевої праці у відділах, майже все репрезентувала відділи на провінційних, або головних з'їздах Союзу Українок Канади.

Дальше пані О. Піць прочитала про обов'язки та правила членки та її приналежности до С.У.К. Потім вона прочитала короткий життєпис нововписаних членок: Оксана Ковальська, Орися Дериновська, Анна Котик, Левія Процишин, Анна Овшаник, Марія Марівцан, Павліна Ойстрик, Катерина Квасниця, Оксана Никота, Лелія Малайний, Марія Форштей. В імені нововписаних членок, пані О. Ковальська висловила свою вдячність та обіцянку до С.У.К., Йорктонського відділу.

До другої частини свята покликано прот. С. Зузака, щоб вкоротці оповів про заслуги та трагічну смерть українських героїнь: Олену Телігу і Ольгу Басараб. При цьому він згадав про визначних українських поетес і письменниць: Лесю Українку, Олену Пчілку і місяць людий, коли то рік-річно є особливо присвячений для цих всіх жінок, які своїм патріотичним духом освітлюють наш україн-

ський народ.

Другою частиною програми проводила пані А. Цимбаліста. Вона покликала на сцену жіночий хор, який відспівав пісню „Мати Синові" в супроводі пань: П. Чабан і О. Піць на мандолінах. Святочний реферат про Лесю Українку, прочитала пані К. Волощук, пані О. Піць прочитала поему „Леся Українка". Всім відомо тепер, що 18 і 19 вересня 1975 р., відбулося урочисте відкриття пам'ятника Лесі Українки в Торонті, пані Д. Гриньків прочитала допис про цю подію. По цім жінки відспівали „Молитву" в супроводі мандолін.

Як і в минулих часах, так і тепер, є жінки які падуть жертвою жорстоких ворогів. Добр. Г. Зузак прочитала доповідь про Аллу Горську яка загинула трагічною смертю в 1970 р. бо була вірна своєму народові.

Кінцеве слово виголосила пані А. Сірий. Піснею „Де згода в родині" закінчено програму Свято Героїнь. Відспівано молитву „Отче наш" перед поданням чаю. Соціяльний комітет, під головуванням пані А. Олійник, зайнявся поданням чаю та перекуски, при якій присутні провели час у дружній атмосфері. Не забули за „Промінь" і зложили жертви на суму $63.75. Щира подяка за це всім.

П. Семенюк, рекорд. секр.

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

Кожного року відділи Союзу Українок величаво вшановують роковини нашої геніяльної поетеси Лесі Українки, а цього року ще тимбільше, що на канадській землі, у Торонті в Гай Парку пишається маєстатична статуя нашої славної поетки. Це мрія і завзята праця всього нашого зорганізованого жіноцтва.

Покликаючись на народне прислів'я, що в „Єдности сила", наші два відділи — Олени Пчілки при церкві Св. Володимира і Доньки України — цьогорічну імпрезу Лесі Українки улаштували спільними силами. Відбулась вона 22 лютого о год. 2:00 по полудні. На означену годину церковна заля заповнилась учасниками, членками обох відділів та гостями.

Програмою свята зайнялась Оля Михайлишин, Михайлина Гарасимчук і Марія Присунька, яка також керувала програмою. Програму свята відкрила добр. Анна Зміївська, яка своїм мистецтвом слова надала імпрезі врочистости, що викликало почуття гордости за своїх великих людей. Молоденька Петруся Яремчук чутливо відчитала поезію „Конвалія". Зеновія Зміївська по мистецьки відчитала „Сльози перли". Тоня Петранюк прочитала лист поетки до своєї матері, а юнак Теодор Гарасимчук викликав миле враження грою на старинним інструменті — цимбалах Шевченкові „Думи мої", „Реве та стогне Дніпр широкий" та народню пісню „У горах Карпатах". Теодора Литвин прочитала редакційну з „Променя" Н. Когуської „Співцеві волі". Пані Анна Стасів переказала свої особисті враження з відкриття пам'ятника Лесі Українці в Торонті, в яких між іншим підкреслила, що це була зворушлива і незабутня подія, що вона чується щасливою, що була одною з учасниць. Щоб доповнити враження з того пам'ятного дня — наші делеґатки — голова відділу Доньки України Оля Михайлишин та голова ж. КУК висвітлили на екрані події відкриття із світлин, а Мих. Гарасимчук узяла на тасьму промову сестри Лесі Українки Ізидори Косач-Борисової виголошеної в суботу вечером на банкеті.

Слово признання жіноцтву за постійну культурно-освітню та іншу працю виголосив парох о. прот. П. Зміївський, підкреслюючи вартість та цінність рідної мови, бо лише нею можна величати наших поетів і великих людей України. У своїм слові між іншим вказав на Петрусю Яремчук — за таке виховання належить кредит матерям, які виростають духово у своїх жіночих організаціях.

Кінцеве слово виголосила голова відділу Доньки України Оля Михайлишин, оцінивши працю учасників програми, зацікавлення публики та запросила всіх присутніх на чай та перекуску, що її приготовили членки обох відділів. Тут о. П. Зміївський зробив заклик, щоб скласти дар на нашого духового провідника — журнал „Промінь".

Учасники свята склали $56.00 з побажаннями дальшої успішної праці нашому журналові.

Софія Мендик

КОНЦЕРТ НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

Відділ Союзу Українок імени Л. Українки при Українській Православній Громадн св. Юрія, влаштував концерт на пошану своєї патронки, який відбувся в неділю 28 лютого ц. р. в парафіяльній залі.

Голова відділу М. Філенко відкрила свято вступним словом і попросила культ.-освітню референтку Н. Андрусів до переведення святочної програми. У своїм слові Н. Андрусів сказала, що кожне свято улаштоване на пошану нашої рідної поетеси, скріплює нас на дусі за прикладом її незламної та невмирущої сили і волі до боротьби зі злом; боротьби за кращу долю нашого народу.

Дуже миле враження на присутніх зробив виступ ансамблю молодих бандуристів (хлопців і дівчат) ім. І. Котляревського під керівництвом п. Остапа Казанівського, який відіграв в'язанку українських пісень: „Їхав козак на війоньку", „Ой видно село", „Дощик, дощик", і „Ой ходила дівчина беріжком".

Доповідь про життя і творчість Л. Українки виголосила учениця середньої школи Надя Головаш. У своїй, дуже гарно опрацьованій доповіді, показала велич і незламність духа поетеси.

Поезії Л. Українки: „Зимова ніч на чужині", по-мистецькому прочитали: Л. Головаш (поетка) і Т. Дем'яненко (муза). „Контра спем сперо" прочитала учениця Курсів Українознавства А. Лупул, а „І ти колись боролась, мов Ізраїль" — добр. М. Легенюк.

Дівочий Ансамбль в супроводі бандур відспівав дві пісні: „Останні квіти", слова Л. Українки і „Вечірня пісня", слова Ящента. Їх прекрасний спів полонив серця всіх присутніх, які просили ще „наддатку". Добродійка Гліцька переказала спогад про Л. Українку з дитячих літ, яку бачила в Києві.

На закінчення Свята, голова відділу М. Філенко висловила щиру подяку виконавцям святочної програми та всім присутнім і запросила всіх на чайне прийняття, яке так гарно приготовило наше працьовите жіноцтво.

Н. Андрусів

ЖІНОЧЕ ТОВАРИСТВО ВШАНУВАЛО ВАСИЛИНУ СУБІСТИЯНОВИЧ З НАГОДИ ЇЇ УРОДИН

Кемсак, Саск.

Дня 26 лютого 1976 року членки Союзу Українок Канади, відділ ім. Софії Русової в Кемсак, вшанували свою заслужену членку з нагоди 87 років з дня її народження. Ювілей розпочався молитвою „Царю Небесний", що її переповів о. Ярослав Пук. Жіноче Товариство вгощало присутних перекускою та чайком.

Після перекуски попросили о. пароха, щоб він сказав кілька слів про життя і працю пані В. Субістиянович у громаді і жіночім товаристві. Отець Ярослав Пук коротенько подав життєпис і заслуги нашої Шанованої Ювілятки. Пані Василина Субістиянович народилася 1889 року в селі Онут, Кіцманського повіту на Зеленій Буковині (Західня Україна) у родині Теодора і Параскевії Главацьких. Шукаючи кращої долі для свого життя, Василина Субістиянович 7-літньою дівчиною з своїми родичами в 1901 році вихали у Канаду і родина поселилася коло своїх братів — Івана і Дмитра Олійників коло м. Толстой у Манітобі.

У 1907 році молодою дівчиною вийшла заміж за Йосифа Субістияновича з яким судилося їм мати одного хлопчика, який помер малою дитиною. А 1914 року залишили провінцію Манітобу і переїхали на постійне життя у пров. Саскачеван і поселилися на фармах у Котах, коло м. Кемсак. Так як піонери Василина з своїм мужом працювали дуже тяжко, в різних обставинах, виробляють степи Саскачевану, щоб краще і легше жило майбутнє покоління, а самі задовольняються заробітком на хліб щоденний.

У 1946 року помер її муж Йосиф, а Василина лишилася вдовою. В той час вона віддала свої фарми в рент П. Зелинському, а сама купила хату в м. Кемсак і перейшла на заслужений відпочинок після довгої тяжкої праці. Перейшовши до м. Кемсак, пані Василина включається у громадсько-церковну працю, стала активною членкою церкви Всіх Святих у Кемсак. Вона є добрим і щирим жертводавцем на громадсько-церковні цілі, що в громаді заслужила собі почесне ім'я МЕЦЕНАТА, бо вона дві третих частини свого майна віддала на Церкву (20 тисяч долярів). Українська

православна громада, коли отримала таку суму грошей, почала будувати Народний Дім, котрого Василина Субістиянович стала фундатором. Народний Дім у Кемсак, правдоподібно, є найкращим українським домом у Саскачевані.

Жіноче Товариство імені Софії Русової у місті Кемсак надало пані Василині Субістиянович ім'я ПОЧЕСНОЇ ЧЛЕНКИНІ аж до смерти.

На закінчення всі пабажали Ювілятці щирого Божого благословення з відспіванням „На многії літа".

Анна Пук

З НЕСПОДІВАНКИ НА „ПРОМІНЬ"

Монтреал

Громадяни п-во Ґеричі запросили 11 січня 1976 року пароха о. Ігора Куташа до свого дому на обід і близьких приятельок пані Анни Мушинської, і щойно там довідались, що того дня припадав день уродин пані Анни.

З такої радісної нагоди о. Ігор Куташ привітав пані Мушинську з днем її ангела, як одну з активних і заслужених членок відділу ім. Доньки України при Соборі Св. Софії. Пані Іванишин удекорувала іменинницю корсажем, склала побажання від присутніх гостей.

Відтак господиня подала обід. По обіді в часі приємної гутірки пані Анастасія Колісник з відповідним супровідним словом вручила іменинниці від присутніх гостей скромний подарунок.

Пані Анна Мушинська склала сердечну подяку пані Ґерич і всім присутнім за таку милу несподіванку. А щоб цей день залишився ще більш святочним гості рішили скласти на прес. фонд нашого журнала „Промінь" свій дар в честь іменинниці з чого прийшло $19.00.

Пані Мушинська є вдовою по Теодорові Мушинському і довголітньою членкою відділу Доньки України при Соборі Св. Софії. Обидвоє вони були добрими артистами в театральнім гуртку в Монтреалі і членами Собору Св. Софії. Виховали вони двох синів — Василя і Володимира, які вже подружені. Пані Анна втішається дітьми, внуками і далі активна у відділі Доньки України.

Приятелька

В ДЕНЬ УРОДИН А. КОЛІСНИК

Монтрел, Кве.

Дня 26 лютого 1976 року приятельки і сусіди пані Анастасії Колісник в числі 11 осіб загостили до її дому, щоб привітати її з днем ангела.

Іменинницю привітала пані К. Іванишин, удекорувала її корсажем з живих квітів і всі гуртом проспівали „На здоров'я Тобі".

Господиня подала перекуску і серед дружньої товариської гутірки, гостини, сердечних взаємин пані Іванишин вручила пані Колісник подарунок, склала їй побажання доброго здоров'я і многих літ від присутніх гостей, які заспівали „На многая літа". Були також вручені подарунки від сусідів і краянів (земляків).

Як звичайно буває такі несподіванпривітання мило зворушують господиню. Пані Анастасія Колісник це одна з провідних жінок громадського життя, особливо довголітня заслужена членка відділу Союзу Українок ім. Доньки України при Соборі Св. Софії в Монтреалі. Як дружина і мати вона виховала двоє дітей — дочку, яка живе тепер в ЗСА і сина, який живе в Торонті. Пані Колісник втішається пошаною дітей і внуків та не менш оцінюють її ті, з якими вона довгі роки була активною у громадській праці.

Пані Колісник склала сердечну подяку за ту честь і приємність, яку зробили їй в день її народження і з тієї нагоди склала $10.00 на журнал „Промінь". Присутні гості доповнили цей дар збіркою в сумі $9.00, з чого переслано на прес. фонд журнала з нагоди іменин пані А. Колісник $19.00.

Приятелька

ТІ, ЩО ВІД НАС ВІДІЙШЛИ

БЛ. П. ВІКТОРІЯ ҐОРЯК
Вінніпеґ, Ман.

Дня 11 березня 1976 р., після короткої недуги, в Сейнт Боніфас шпиталі у Вінніпеґу, упокоїлась Вікторія Ґоряк, на 70 році життя.

Несподівана та раптова її смерть стала тяжким ударом для родини і знайомих.

В неділю 14 березня, о годині 7:00 вечером, о. прот. Ф. Керніцький, парох Української Православної Катедри Пресвятої Трійці, при співучасті дяка А. Школьного, відправив Панахиду в похороннім заведенні Кропо. Поважне число рідних і знайомих прибули на Панахиду. Похоронні відправи відбулися в понеділок 15 березня о годині 9:45 рано, також з похоронного заведення Кропо, що їх відслужив о. прот. Ф. Керніцький, при співучасті дяка Школьного. В прощальній промові о. прот. Керніцький оповів про життя покійної. Особливо підкреслив, що Вікторія все любила працювати на народнім і церковнім полі, на їй власне задоволення, а на користь і потіху іншим.

Тіло покійної відвезли на вічний спочинок на цвинтар Всіх Святих. По похороні родина запросила всіх присутніх на поминальний обід, що відбувся в залі при Катедрі Пресвятої Трійці. Поважне число учасників похорону прибуло на обід, що його гарно приготували жінки — приятельки покійної. О. прот. Ф. Керніцький провів молитву перед обідом, а після обіду попросив давного приятеля покійної Вікторії, п. Ґеоргія Підлубного до слова. В своїй промові пан Підлубний з'ясував життя покійної від молодечого її віку аж до її смерти. Він сказав, що ціле своє життя покійна Вікторія щиро віддавала свій час для рідної Церкви, жіночих товариств і для українських справ взагалі. Він потвердив щирі слова о. прот. Керніцького, який висловив про неї в прощальній промові.

Покликано також до слова дочку покійної, Єлисавету. Вона подякувала о. прот. Керніцькому за його молитовні відправи, панахиду і похорон. Щиро подякувала всім жінкам, які так гарно приготовили і видали поминальний обід, а також всім тим, що взяли участь, як у панахиді і в похороні, за гарні квіти та за їх щирість взагалі.

Вікторія народилася в родині Ливонтія і Василки Терновецьких, в околиці Інсінґер, Саск. Молодою дівчиною, 1921 року, вона вийшла заміж за Николая Кристановича і осілися вони в місті Вінніпеґу. Господь поблагословив їх трьома дітьми, донька Єлисавета, сини — Ґеоргій і Василь.

Року 1946, після довшої недуги її чоловік Николай упокоївся, лишивши їй опікуватися двома синами.

В році 1948 Вікторія вдруге вийшла заміж за Ґеоргія Ґоряка. Це також було взірцеве подружжя, але 12 лютого, 1975 р., Ґеоргій упокоївся.

Вікторія від молодого свого віку, як приїхала до Вінніпеґу інтересувалась церковними і українськими культурними справами. Вступила в членство Української Православної громади Св. Михаїла, як також від самого заснування була членкою Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської, відділ Союзу Українок Канади, яке існувало при церкві Св. Михаїла. Вона жертвувала багато свого часу і праці для добра жіночого товариства, в якім була довголітньою головою. Була також членкою і головою сестрицтва Св. Богородиці при церкві Св. Михаїла, де щиро виконувала свої обов'язки.

Вікторія брала активну участь в світських, культурних і наукових імпрезах, які відбувалися при церкві Св. Михаїла. Вона дорожила Рідною школою і для вдержання її, організувала підприємства і збирала жінок — збирала молодь і йшла колядувати на Рідну школу, на церкву й інше.

Щоби подякувати і дати признання за її працю як довголітньої голови Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської, при церкві Св. Михаїла, в 1969 році, товариство влаштувало несподіване прийняття, на якім її величаво вшановано.

Через довгі роки вона входила в членство Провінційної Екзекутиви Союзу Українок на Манітобу. Була у комітеті Манітобської філії Музею Союзу Українок Канади. Вона любила і цікавилася музеєм та причинилася до його розбудови.

В 1973 році Вікторія вписалася в членство Української Православної Катедри Пресвятої Трійці і відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки при Катедрі.

Покійна залишила у глибокому смутку і горі, дочку Єлисавету і зятя Манолія Медвей у Вінніпеґу, двох синів, Ґеоргія Кристановича і невістку Мардж у Ванкувері, Василя Крісті і невістку Ширлі, у Вінніпеґу; 6 онуків і 4 правнуки; одну сестру Марію Кинищук у Саскатуні, чотирьох братів: Василя у Вінніпеґу, Ґеоргія у Калґарі, Николая і Арсенія у Келвінґтон, Саск.

Тілоносцями були: Ґеоргій Медвий, Денис Кристанович, Теод. Кристанович, Доналд Шнел, Стенлі Пілек і Луіс Калата.

У пам'ять мами діти склали $50.00 на журнал „Промінь", якого покійна Вікторія була читачкою від першого числа.

Вічна їй пам'ять!

Присутний

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ПІОНЕР УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В МОНТРЕАЛІ МИХАЙЛО БАБЛЯК

В п'ятницю 26 вересня 1975 року упокоївся у Бозі Михайло Бабляк, член фундатор і основоположник Собору Святої Софії, член-основоположник Братства Християнського Милосердя при Соборі, піонер, будівничий та взірцевий і свідомий громадянин українець Канади. Похорон відбувся в середу 1 жовтня при великім числі приятелів. Прожив 82 роки. Народився в селі Новий Яжів, повіт Яворів, Галичина. В Україні мав три брати і три сестрі. Всі вже також відійшли на вічний спочинок. В Канаді рідні

не мав поза дружину Анастасію з роду Садових, з якою одружився 1914 року в Монтреалі. Михайло прибув до Канади в осени 1910 року 18 літнім юнаком. Дружина (тепер вдова Анастасія) прибула два роки пізніше 1912 року. Вінчав їх отець Перепелиця, чи не перший український священик в Монтреалі, в католицькій церкві (тоді православної української громади ще не було).

Хоч п-во Бабляки своїх дітей не мали, то рідній школі, церкві та організаціям при церкві чи не найбільше допомагали, бо були свідомі і щедрі. 61 років вони разом прожили обидвоє і гарне та щасливе хоч скромне мали життя, і все працюючи при своїй рідній православній церкві від першого Богослуження, яке відправив о. С. В. Савчук в червні 1925 року. Вдова за покійним, Анастасія все чулася з ним щаслива і щиро та сердечно опікувалася ним вдома поверх рік в час його хвороби, а останніх два місяці постійно відвідувала його в шпиталі, де він і помер.

Прощаючи свого мужа, вдова Анастасія дякувала на поминках і дякує публично всім, що допомагали і так доброзичливо ставилися до них в часі хвороби і смерти та похорону покійного Михайла. Дякує отцеві Ігореві Куташеві за відвідини в шпиталі, за сповідь і причастя та за Богослужби, дякові Олексі Кипибіді та старшим братам К. Мілашуку, М. Гарбузові, М. Комісарукові, жіночову товариству „Доньки України" а зокрема членкам А. Ковальчук і А. Туранській за переведення збірки та К. Валентин, К. Прокопюк, М. Байдак, Ю. Пушкар, А. Туранській, О. Мілашук, А. Ковальчук і Н. Черибі, особливо пані Валентин за ініціятиву та провід в організації обіду. Вінки до похоронного дому і на могилу зложили Докія і Андрій Гукало, В. і А. Ґулевич з родиною, пані Євчук і родина Плетенчуків (Торонто), О. і К. Мілашуки, Іван і Маруся Заєць, Мирослав і Стефанія Випруки, Анастасія Козуб, Еміліян Романчук, Анна Чагарин з родиною та їх зять Ржевський з родиною, Михайло Романовський з Віндзору та французькі приятелі Колет і Ледук. Всім, що зложили вінки вдова щиро та сердечно дякує. Панам Квартюк та Ґелевич і всій громаді сердечно дякує за співчуття окремо сусідці пані Еві Гузар, отцеві Слюзареві і добродійці Леонії, дорогій сестрі Палагії Форостяк, її дочці Наступні з Тандер Бей за квіти. Панові Опарикові, керівникові української радіопрограми „Український Час" за передачу на радіо, та організаціям Товариства Українців Самостійників і Братства Християнського Милосердя за привітання і співчуття. Окремо дякує організації Б.Х.М. за чека на $200.00 і дар на церкву в сумі $12.00. Мабуть найкращим показчиком пошани і любови, яку громада мала до покійного і вдови це жертвенність присутніх на нев'янучий вінок — Ювілейно-Будівельний Фонд імени д-ра Драґана (на будову резиденції для священика) на що зібрано $694.00.

Обідом занималися жінки-приятельки вдови під проводом пані Валентин, а за обід вдова пані Анастасія заплатила вповні сама то **вся збірка** яку започаткувала сама вдова і частинно перевела, передана на руки касира громади. Цими рядками згадуючи на вічний спомин і пам'ять свого покійного мужа Михайла горем прибита вдова Анастасія ще раз щиро і сердечно дякує всім що допомогли в будь-який спосіб її чи вшанували покійного.

Б. Панчук

БЛ. П. МАРІЯ ПИЛИПІВ

У вівторок 17 лютого 1976 року у шпиталі Ст. Павл в Саскатуні упокоїлась в Бозі на 98 році одна з найперших піонерок свого життя бл. п. Марія Пилипів.

Народилась Марія 21 серпня 1871 року в родині Бойків в селі Довголука, повіт Дрогобич, у західній Україні. До Канади приїхала Марія 1902 року і замешкала в провінції Саскачеван, а 1904 року вийшла заміж за Андрія Пилипова. Вкоротці молоде подружжя купило собі фарму коло містечка Фенвуд. І так почали вони своє молоде піонерське життя.

Коли ж у 1918 році відродилась Українська Православна Церква, то родина Пилипових стали її активними передовими членами у Фенвуд. Найбільша заслуга Марії була тут, що вона помагала при церкві, а головно через довгі роки опікувалась священиками, які приїжджали на відправу до цієї околиці.

В цій околиці родина Пилипів прожила 53 роки. 1957 року залишили фарми і переїхали жити до Саскатуну, щоб бути ближче своїх дітей. Хоч у них народилось 8 дітей, троє з них відійшло у вічність. Бл. п. Марія Пилипів залишила у смутку два сини — Івана і Василя з їх родинами і три дочки — Касю, Анну і Марію з їх родинами, 19 онуків і 33 правнуків.

Похорон відбувся в Катедрі Пресв. Тройці в Саскатуні, що його відправляв о. Григорій Удод. При труні прислуговували онуки, а правнуки склали квіти для своєї прабабуні. Після похорону відбувся в катедральній авдиторії поминальний обід, на якому господарем був Степан Маків, який у своїм слові переказав головніші події з життя покійної Марії, про її працю та любов до рідної Церкви і всього рідного. Довшу промову про працю і заслуги бл. п. Марії Пилипів виголосив парох громади о. Гр. Удод. Наймолодша дочка Марія Маків подякувала усім за співчуття та за участь у Похороні матері.

Спи спокійно, Дорога Мамо, хай канадська земля буде тобі легкою. Вічна Тобі пам'ять!

Присутній **М. С.**

БЛ. П. СТЕПАН БОДНАРЧУК
Валей - Сурей, Б. К.

У середу 11 лютого 1976 року сумною вісткою сколихнуло українську православну громаду про несподівану смерть бл. п. Степана Боднарчука, який упокоївся в лікарні „Роял Коломбіян" в Нью Вестмінстер, Б. К. Тлінні останки покійного перевезено з лікарні до Сурей, похоронного заведення, де у неділю 15 лютого о го-

дині 7:30 вечером Панахиду за спочилого відслужив прот. П. Блажук, настоятель парафії Успіння Пресв. Богородиці в присутности великого числа вірних, родини, приятелів і сусідів під спів церковного хору під диригентурою пані А. Залубняк.

Наступного дня Заупокійна похоронна відправа відбулася в храмі Успіння Пресвятої Богородиці. На похорон до церкви з'їхалося велика сила народу, помимо того, що був це день робочий. Похоронну відправу служив місцевий о. настоятель з участю церковного хору. При кінці відправи о. настоятель сказав прощальне слово на тему Св. Євангелії, подав розраду і співчуття горем прибитій родині по втраті бл. п. Степана, як доброго мужа, батька і дідуся, як також висловив співчуття від всієї громади та членів, прощаючи на вічний спочинок бувшого голову церковної громади. Тлінні останки покійного похоронено на частині цвинтаря української православної громади в „Валей в'ю Меморіял Ґарден".

Після похорону відбувся поминальний обід в Українському Православному Центрі, який приготовили членки громади. Після обіду слідували вислови співчуття засумованій і жалем огорненій родині. Промовляли: прот. П. Бублик з Ванкуверу, о. І. Кратко, парох Української Католицької Парафії Св. Чесного Хреста в Сурей, п. М. Захарук бувший голова місцевої Парафії та п. Семен Лебедович, заступник теперішнього голови. Господарем тризни був прот. П. Блажук. Слово щирої подяки висловили дочка покійного пані Леся Цюпик від родини дякувала усім за участь у похороні і син покійного Григорій Боднарчук склав подяку в англійській мові. Від ТУС промовляв п. В. Дзюбенко з Ванкуверу. Молитву після тризни проказав о. Іван Кратко.

Степан Боднарчук народився 27 березня 1911 року в Ґрендв'ю, Ман. Одружений був з Марією з родини Катеринюків 20 червня 1937 року. Своє господарство на фармі, з своїми родичами розпочав іще 1924 року в Гаєс і там фармував аж до 1951 року. Після того переселився з родиною до Вінніпегу, де працював по своєму фаху в школі „Пировкіяла" і на цій праці пробув 18 літ. 1968 року переїхав з родиною до Сурей, Б. К. на відпочинок від постійного заняття.

Покійний Степан за свого життя був примірним і практикуючим християнином, виконуючи обов'язки чесно: приступав до сповіді і Св. Причастя, відвідував кожного разу Богослуження, бувши головою громади впродовж чотирьох років, з самопосвятою щиро попрацював в громаді, що принесло корисні наслідки в розбудові церковної господарки. Степан був завжди розважний своїм характером, давав щирий приклад іншим, мав лагідну вдачу, любив народний і церковний спів, належав до церковного хору і був членом Товариства Українців Самостійників, стояв за збереження української ідентичности. Не було такого Різдва, щоб він не їздив колядувати.

Покійний залишив у глибокому смутку свою дружину Марію і дочку Лесю, зятя Івана, сина Григорія і невістку Анелю, та п'ять унуків: братів Михайла і Миколу, сестер: Марію і Настуню.

Хай же Милосердний Господь допоможе перенести горем прибитій родині цей великий жаль по втраті дорогої їм людини, а душу його хай оселить між праведними в Царстві Божому. Вічная Пам'ять-

о. П. Б.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку усім тим, що прибули так численно на похоронні відправи, що відвідували нас в днях смутку і горя, складали пожертви, квіти і датки на нев'янучий вінок бл. п. Степана, мого дорогого і улюбленого муже, батька і дідуся. Висловлюю щиру й теплу подяку нашому о. настоятелеві і добр. П. Блажукам і всім оо. парохам, що заносили молитви за спочилого бл. п. Степана. Похоронному заведенню під проводом пана директора Рона Йонга, церковній громаді, жіночому товариству, тілоносцям, членам і членкам за приготовлення обіду. Дякуємо сусідам і знайомим, що так численно прибули на похорон. Дякуємо щиро поліції РСМП за добру службу і порядок вуличного руху в час перевезення тіла на цвинтар.

Особливо дякуємо нашому церковному хорові під управою пані А. Залубняк, і усім хористам. Хай Господь Бог обдарує Вас усіх добрим здоров'ям і згодою у співпраці. Бо згода у покійного була найціннішою річю у його житті. Спи спокійним сном дорогий мужу, батьку і дідусю!

Овдовіла жена Марія,
діти і внуки

БЛ. П. ПЕТРО ЗАЛІЩУК
Саскатун, Саск.

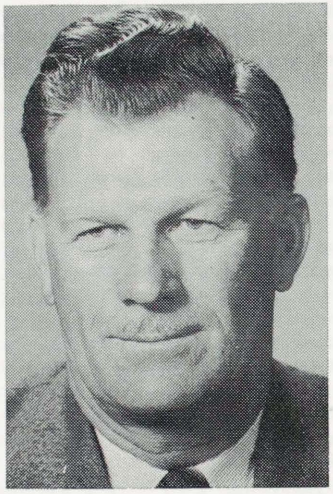

Дня 3-го жовтня 1975 р. зупинилось серце бл. п. Петра Заліщука. Відійшов з цього світу милий, працьовитий муж Михаліни й батько Славкові, Фіялці і Василеві.

Петро Заліщук народився в Україні 1903 р. в селі Чернятин, повіт Городенка в батьків Івана й Анни з дому Боднарчук. До Канади приїхав зі своїми батьками й братами: Василем, Олексою і Юрком в 1906 році та оселився в околиці Фиш Крік у Саскачевані.

Петро одружився в 1931 р. з Михаліною з дому Данильчук. Молодята замешкали на фармі в околиці Мічам, а відтак у 1952 р. переселилися до міста Саскатуну, де бл. п. Петро продовжував займатися хліборобством до 1974 р., коли він передав землю синам.

Петро був активним членом Української Православної Церкви, Народнього Дому (де брав активну участь на сцені в представленнях і концертах), ТУС, а також в організаціях для хліборобства в Мічам. Він був членом громади при катедрі Св. Трійці в Саскатуні.

5 жовтня відслужено Панахиду, а 6 похоронено його з катедри Пресвятої Трійці. Протоієрей д-р Г. Удод з племінником Покійного протодияконом Михайлом Заліщуком з

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ҐРОНЛИД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися в неділю 2 листопада у Народнім Домі.

Збори відкрила голова пані Марія Данилюк молитвою. Членки вшанували пам'ять померших членок відділу. Предсідницею зборів була пані Павліна Чорний, а секретаркою пані Марія Микульська.

Слідували звіти заряду, комітетів та контрольної комісії. Голова пані М. Данилюк подякувала зарядові і членкам за співпрацю та кооперацію.

Відділ сповнив свій бюджет до Централі Союзу.

Впродовж року відбулось 7 місячних зборів. Заходом відділу відбувся випродаж Великодного печива, членки приготовили храмовий обід, спільне свячене, перекуску на Поминальне Богослуження. Причинилися до обіду на окружне Польове Богослуження, яке відбулося 15 червня у Кадет Громаді. Товариство видало обід на візитацію ВПреосв. Архиепископа Бориса, що відбулася 7 вересня 1975 року. Членки приготовили осінню вечерю, також День Подяки.

Наш відділ склав пожертву на місцеву церкву, на Інститут П. Могили у Саскатуні і на „Промінь". Товариство передплачує „Український Голос" до шпиталю у Мелфорті.

Висилаємо квіти до хворих членок у шпиталях.

Фінансовий звіт: в касі з 1974 року осталось — $1,454.54, приходи у 1975 році — $1,350.93, видатки у 1975 р. — $753.98, в касі осталось — $2,054.49.

Заряд на 1976 рік: Голова — Марія Данилюк, заст. голови — Павліна Чорний, кореспонд. секр — Ґеня Боднарчук, фін. секр. — Павліна Данилюк, касирка — Анна Іванус. Контр. комісія — Орися Кульчицька, П. Чорний. Господині: Текля Пшик, О. Кульчицька, Павліна В. Данилюк. До квітів — Анна Іванус. Кас. сестриць — Зеня Панчук. Сестриці: Т. Ґурська, Анна І. Петрів і Марія Т. Боднарчук.

Членки нашого відділу бажають найкращих успіхів проводові Союзу Українок Канади та редакції журнала „Промінь".

Ґеня Боднарчук, секретарка

СТІНЕН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 9 грудня 1975 в Церковній залі. Збори відкрито молитвою. Присутні вшанували пам'ять покійних членкинь хвилиною мовчанки. Зборами проводила предсідниця Ґеня Гайдамаха, секретаркою була Василина Стиранко.

Різні звіти точно подані такими членками: Василина Стиранко — минувши річних зборів, Марія Вігнан — контрольної комісії, Наталя Боднарик — господинь, Орися Лозінська — комітет купування, хворих і добродійної праці — Анилька Цуркан, Марія Н. Козменюк — діяльність відділу.

Голова Марія Корковська подякувала членкам за їх щиру працю при церкві, товариству і окрузі впродовж року. Також дякувала особливо членкам за дар речей і грошей для церкви і відділу.

Звіти виказали, що товариство відбуло 8 місячних а 1 річні збори.

З гри і бінґо, занималися приготуванням страв на двоє весіль, прощальну і привітальну перекуску (для о. Хруставки і для о. і добродійки Шадурських), святкували храмове свято, відбули спільну поминальну Службу з перекускою. Взяли участь в окружнім дні подяки, приготовили спільну Різдвяну вечерю з обміною подарунків між членками, придбали потрібних речей до кухні в церковній залі і церкві, займалися збіркою на Червоний Хрест та іншою добродійною працею.

Заряд і комітети на 1976 рік: голова — Марія Корковська, заступниця голови — Адонія Козменюк, секретарка — Марія Н. Козменюк, заст. секретарки — Ґеня Гайдамаха. Контрольна комісія: Антонія Корпан, Марія Вігнан, Анилька Цуркан.

Господині — Адонія Козменюк, Ксеня Цуркан, Параска Ґурська, Наталя Боднарик, Вікторія Королюк.

Комітет купування — Настасія Анака, Орися Лозинська, Наталя Боднарик, Франя Пунька.

Сестриці — Оксана Ґоргіца, Марта Стиранко, Анна Дорощук.

Господині церкви — Анна Парасюк, Марія Вігнан, Марія Корковська.

Відвідування хворих — Анна Гуцол, Анилька Цуркан. Референтка „Променя" — Єлисавета Цуркан, української школи і співу — Василина Стиранко. Добродійний комітет — Анна Гуцол.

Фінансовий звіт: осталося з 1974 року — $654.49, прибутки в 1975 році — $2.251.10, видатки в 1075 році — $1,532.71, сталося — $1,372.88.

М. Н. Козменюк — секр.

Вінніпегу відправили Чин Похорону.

На поминальному обіді прот. Г. Удод у своїх теплих словах потішив засмучену дружину й родину, що тут на землі життя закінчується, але наше життя у вічності не кінчається і саме до цього життя перенісся бл. п. Петро. Його дружина має і на дальше обов'язок наглядати за дітьми й за внуками. Швагер Василь Данильчук сказав коротко про життя Покійного, а протодиякон Заліщук — господар прийняття у своїому слові поставив питання присутним: „Чи ви готові на свій суд?" Покійний вуйко Петро в часі своєї слабости мав час над цим думати і залишив свої справи упорядковані. Він мав час, але чи ми готові? Адже не знаємо, коли, де, ані кому прийде пора на великий суд посмертний стати. Чи ми готові?

В цій родині упокоїлися раніше мама Анна в 1933, тато Іван в 1941 р., брати Василь в 1960, Стефан в 1962, Олекса в 1964, Юрко в 1970 році.

Старший син Славко подякував від родини всім, що прибули на похорон і тим звеличали й пошанували пам'ять покійного батька Петра.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Михаліну, синів Славка і Василя та дочку Фіялку в Саскатуні, невістки Ґеню і Керол, зятя Тараса Байду, брата Дмитра зі Саскатуну, сестру Меланю Буряник з Торонта і 5 внуків.

Дружина Михаліна є довголітньою членкою Союзу Українок, раніше в Мічам а пізніше в Саскатуні.

Родина Покійного складає на нев'янучий вінок $20.00 на журнал „Промінь".

Нехай Всевишній Господь оселить душу покійного Петра там, де всі праведники спочивають.

Вічна йому пам'ять!

о. П. М. З.

ВИТКІВ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні зобри відділу відбулися 25 листопада 1975 р. в домі голови т-ва Ганни Іванчук у присутности 10 членок.

Збори відкрила голова молитвою, відтак подякувала членкам за їх точну присутність на кожних зборах і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок.

Слідували звіти діяльности, що їх здавали: секр. Ольга Волошин, касирка Савеля Бузяк, від сестрицтва — Марія Стокалко, від контрольної комісії — Савеля Іванчук, Галя Стокалко і Рут Гриневич. Пані Стокалко, одна з наших перших членок, що організували жіноче товариство, яка вписалась 1929 року склала ґратуляції наших членкам і дякувала від себе, що хоч нас таке мале число, але працюємо, що нераз беремо на себе досить великі обов'язки і держимо активним наше жіноче товариство.

Слідував звіт голови відділу Ганни Іванчук, яка також подякував всім за співпрацю та добру кооперацію. Впродовж року відбулось 5 місячних зборів і троє засідань. На початку року кілька членок їздили колядувати з дітьми і чоловіками, приготовили три великі вечері під час забав, вислали делегатку до Реджайни з „бріфом" до легіслятури, який був там читаний. На храмове свято громади ми приготовили обід і мали „Проводи" на гробах. Належимо до Інституту П. Могили, до клюбу 500, післали $25.00 до Саскатуну на трофей для Українського Музичного Фестивалю. Спільно з сусідньою парафією відбули прощальний обід для о. і добр. Зузаків, а вслід за тим прийняття для нового пароха о. Стеценка.

Приготовили і видали вечерю для двох весіль. Посилали квіти, картки і відвідували хворих у шпиталі.

Пожертвували на Зелений Гай — $100.00 (у Вакав), післали $15.00 і привіт на з'їзд до Едмонтону. Щороку купуємо $5.00 вартости білетів на королеву СУМК.

Приготовили і видали обіди для двох похоронів членів. Післали на нев'янучий вінок до „Променя" за покійних — Луку Іванчука і бабуню Анну Ворох.

Відбули велику пирогову вечерю на запусти і тут голова склала спеціяльну подяку паням — Михаліні Колиняк і Ірині Олешко, які без перестанку обиді варили пироги, це була дуже успішна вечеря.

На річних зборах взяли знимки з всіх членок і посилаємо до „Променя". На зборах голова просила членок їхати на з'їзд до Саскатуну, і три членки обіцяли поїхати. На наступний рік припадає з'їзд СУМК у Виткові. Ми мусимо багато праці вложити до направи Народного Дому. До т-ва на цей рік вписалося 10 членок. Нема у нас з кого вибирати новий заряд, то згодилися на той сам, що був дотепер. Тут пані Стокалко пояснила членкам, що то справді трудна праця все на тих самих членок брати обов'язок на зарядження до підприєства і тут згодилися інші членки брати це на себе по черзі.

Заряд на 1976 рік: Голова — Ганя Іванчук (Євгенова), секретарка — Ольга Волошин, касирка — Савеля Бузяк, сестриця — М. Стокалко. Контрольорки — Савеля Іванчук, Галя Стокалко, Рут Гриневич.

Наша каса: з 1974 року — $1,807.26, прибутки в 1975 р. — $1,142.11, видатки — $1,542.11, в касі осталося — $1,407.04.

Ольга Волошин, секр.

Членки відділу ім. О. Кобилянської у Витків, Саск. Зліва направо сидять у першім ряді: Савеля Іванчук, Ольга Волошин — секретарка, Марія Стокалко — заст. голови, Ганя Іванчук — голова, Савеля Бузяк — касирка і Еґі Ворох; другий ряд; Галя Стокалко, Кася Заяць, Рут Гриневич, Михаліна Колиняк, Варвара Заяць і Ірина Олешко.

ВАНКУВЕР, Б. К.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися в неділю вечером 7 грудня 1975 р. в Українській Православній Авдиторії. Присутніх було 41 членок.

Голова відділу Лелія Митрук відкрила збори, о. прот. П. Бублик провів молитву. Хвилиною мовчанки віддано честь і пошану покійним членкам відділу. Також ушановано довголітніх членок відділу, замешкалих у Ванкувері, які від часу заснування Союзу Українок Канади, постійно є його членками. О годині 6:00 вечером, в місцевім Соборі Пресвятої Тройці о. прот. П. Бублик відправив вдячний молебень за їх здоров'я. Предсідницею зборів була Люба Кут-Шевчук, секретаркою Лелія Митрук.

Слідувало читання протоколу з минулорічних зборів, звіти урядниць і голів комітетів.

Діяльність за 1975 рік була як слідує: Відбулося 9 місячних зборів і 4 засідань заряду. За рік прибуло 5 нових членок, котрих ушановано і кожній вручено статут С.У.К. Під час перших місячних зборів у новім році, членки мали Різдвяне прийняття та обміну дарунків. Відзначено роковини нашої патронки, Лесі Українки і Наталі Кобринської, з рефератами про їх життя та відповідною програмою. Подано чай і перекусу, ввесь прихід з чого переслано на журнал „Промінь". Заходом комітету мистецтва провадилися лекції вишиття і писання писанок. Голова Лелія Митрук і Настя Завидюк виступали на телевізії, де розказували про Великодню паску і писанки. Членки дали поміч приготовити і подати перекусу дітям Української і Недільної школи, які приступали до сповіди і Св. Причастя.

Під час року було 5 випродажів варенників і голубців, 2 випродажі Великодного печива і писанок. Ввесь прихід з вище згаданих випродажів, крім писанок, передано до Соборної Громади на сплату довгу новонабутої парафіяльної резиденції. Під час відкриття згаданої парафіяльної резиденції, членки взяли участь у прийнятті і помогли прикрасити її.

Весняний час, з виставою писанок, приватної збірки членок, відбувся успішно. За стараннем культурно-освітнього комітету, була виголошена доповідь на тему „Міжнародній Рік Жінки".

Під час етнічного фестивалю у Квін Елизабет театрі, членки помогли у мистецькій виставі. Також взяли участь у Дні Матері, у Дні Української Жінки і в концерті на Св. Миколая. Відділ дав грошеву жертву на Різдвяні дарунки дітям Української і Недільної школи і на нагороди учням Української школою; причинився фінансово і з помічю до обіду в саду пана Михайла Сташина, який був зорганізований пров.екз. С.У.К. на Б. К.

Як попередніми роками, так і в червні 1975 р., на останніх зборах перед літніми феріями, членки улаштували собі спільну вечерю і взяли спільну знимку. Зайнялися вечерею і мали випродаж печива під час Соборного базару восени; жертвували вареники і голубці, і зайнялись виданням вечері на Український вечір — заходом місцевого відділу КУК.

Вислано голову відділу як делеґатку на Крайовий З'їзд Союзу до Едмонтону. Разом з Соборною Громадою, відбувся вечерок, де всі делеґати здавали свої цікаві звіти з з'їзду. Корисно і цікаво було почути враження делегатів, і на будуче побажаним є все так спільно відбувати звітування делегатів. Потім подано чай і перекусу.

За рік разом було 6 чайних прийнять і відбулося величаве осінне пущенн. Членки заряду, комітетів і всі загально, совісно виконують свої обов'язки.

На українську радіо-передачу через станцію С.Ј.V.В. жертвовано $100.00; на пам'ятник Лесі Українки в Торонті — $100.00.

Фінансовий стан товариства такий: З 1974 року осталось в касі — $3,340.88, прибутки в 1975 році — $7,601.72, видатки в 1975 р. $5,895.77, в касі осталось — $5,046.83.

Заряд товариства на 1976 рік: голова — Лелія Митрук, уступивша голова — Настя Воробець, заступниці голови — 1-ша — Марія Вакалюк, 2-га — Емілія Чуйко, рек. секр. — Ольга Гавришок, кореспо. секр. — Олена Дзюбенко, касирка — Люба Кут-Шевчук.

Сестриці — Анна Никонюк, Іванна Твердун, Анна Нижник, Настя Стоцька, Марія Кульба, Лелія Митрук, Анна Мануша, Марія Гаврищук, Марія Паланич.

Культурно-освіт. комітет — добр. Катерина Бублик, Анна Загоруйко, Марія Вакалюк, Олександра Мельник. Мистецький комітет — Анна Мануша і Настя Воробець. Соціяльний комітет — Настя Стоцька, Ольга Козій, Марія Микицей, Юстина Дячук, Софія Ґривінська, Марія Стівенс, Е. К-к.

Кухарка відділу — Ксеня Громик. До помочі Юлія Кирилюк, Катерина Третяк, Михайлина Королик і Євгенія Ковтуська.

Представниці до льокальної Ради Жінок — Марія Паланич, Анна Бойчук і Дорис Нілсон. Представниці до КУК — Марія Вакалюк і Люба Кут-Шевчук, Настя Воробець.

Реф. журнала „Промінь" — Павліна Клюкевич.

Відвідування хворих — Анна Никонюк, Іванна Твердун, Павліна Клюкевич і Анна Мануша.

Молодший відділ СУМК — провідниці — Дорис Смит і Настя Бойкович. Шкільний комітет — Настя Завидюк і Емілія Чуйко. Бібліотекарка і Архіви — Марія Богдан.

Квіти — Анна Никонюк. Оголошення до часописів — Емілія Чуйко. Контрольна комісія — Настя Завидюк, Ш. Стасюк і Люба Киба.

Лелія Митрук, голова
Ольга Гавришок, рек. секр.

ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.
ВІДДІЛ СВ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися 5 листопада 1975 року при участи 37 членок.

Збори відкрила голова пані Е. Палідвор. Молитву провів о. О. Рибалка і вшанування хвилиною мовчанки померлих членок. Предсідниеюц зборів була пані Ю. Голик, а секретаркою пані Д. Панчук. Слідували звіти голів комітетів і референток.

Діяльність т-ва: впродовж року відбулось 8 місячних зборів і 4 засідань заряду. З господарської діяльности членки приготовили й видали 2 „бовлінґ" бенкети, 2 похоронні перекуски, один поминальний обід, приготовили Йорданську Святу Вечерю, спільне свячене, улаштували випродаж великодного печива, храмове свято — себто обід, прощальний обід для о. Олесюка і родини, привітали нового пароха о. О. Рибалку, під час Місії перекуску, приготовили вече-

(Докінчення на ст. 33)

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ФАШЕРОВАНІ (НАЧИНЮВАНІ) ЯЙЦЯ З ШИНКОЮ

8 яєць, 1 ложку жовтого сира, ½ склянки майонезу, ½ ложечки муштарди, 1 ложечку оливи, 1 горнятко меленої шинки (або вареного курячого м'яса, печінки, ковбаси, вареної риби, сира і т. п.), соли і перцю до смаку.

Зварити яйця на твердо. Як вистигнуть, обережно обібрати із шкаралупи, перекроїти острим ножем вздовж на дві половинки (уважати, щоб більків не покришити), вибрати жовтки. Змолоти шинку враз із жовтками та сиром, розтерти із оливою і муштардою, до смаку посолити і поперчити, додати половину майонезу і добре перемішати. Тією масою накладати білки так високо, щоб осягнути форму яйця. На верх кожного яйця положити пів ложечки майонезу і притрясти трошки петрушкою для прикраси. Уложити на тарілку прикрашену салатою і петрушкою і так подати на стіл.

САЛАТА З КАПУСТИ, МОРКВИ, ЯБЛУК І СОЛОДКОГО ПЕРЦЮ

Капусту почистити, сполоскати в головці, нашаткувати дрібненько і перетерти з сіллю. Обчищені і дрібно нарізані яблука (покропити цитриновим соком, щоб не потемніли), моркву і солодкий зелений перець змішати з капустою і заправити майонезом.

Подаючи на стіл, салату посипати дрібно посіченим кропом, або петрушкою.

На одну малу головку капусти дати одно яблуко, одну моркву і пів зеленого солодкого перцю. Майонезу дати до смаку.

ГРЕЦЬКІ ТІСТЕЧКА

1 фунт масла
4 ложки цукрової мучки
1 жовток
1 унція бренді, або рум
3½ горнятка муки пересіяної

Дати масло до банячка на повільний вогонь, щоб закипіло і відставити на бік, щоб остигло, сцідити сироватку і тоді масло вибивати електричною вбивачкою через 10 хвилин, додавати цукор і вбивати, додати бренді, або рум, жовток і все разом добре вибити і тоді потрохи додавати муку.

Коли вся мука вимісена, щипати малі куски тіста і в руках виробляти рогальки тістечкового формату, виложити на бляху і пекти 15 хвилин у 320° по цім знизити температуру на 275 ° і пекти ще 30 хвилин аж стануть легко-рум'яні. Вибрати з печі і посипати цукровою мучкою поки гарячі.

Подала Марія Кушнірик

Відварена картопля буде смачнішою, якщо у воду в якій вона вариться, дати дві дольки часнику, лавровий листок, або сиру цибулю.

— — —

Картопляне п'юре розбавляйте не холодним, а гарячим молоком. Від холодного молока картопля набирає сірого кольору.

Л. Гардаш

КВІТИ ОСЕНІ

На зміну розкішним квітам літа приходять скромніші, але не менш чудові хризантеми, жоржини, флокси.

Майже до снігу, навіть у крижаній наледі пізньої осені квітують темно-червоні, жовтогарячі, білі, рожеві, малинові квіточки корейських хризантем. Вони так рясно вкривають кущі, що за ними майже не видно листя. А коли їх зрізати, поставити у воду, то й тут вони цвітуть довго-довго. Мабуть, за цю здатність до тривалого цвітіння звуть їх у народі „квітами вірності".

Без терпкого, своєрідного аромату цих квітів, їх веселого різнобарв'я важко собі уявити парковий пейсаж золотавої пори „бабиного літа". Невибагливі ці рослини прийшли до нас із східних кран — Кореї Китаю.

Багаторічні корейські хризантеми легко розмножуються вегетативним шляхом — живцюванням верхівок пагонів (краще тих, що відростають біля основи куща) та діленням кущів. Живцювання можна проводити в будь-який час, але краще навесні та восени. Живці садять рядками у вологий пісок і вирощують у дерев'яних низеньких скриньках. Укорінюються корейські хризантеми швидко. Через 3—4 тижні їх можна висаджувати в заздалегідь підготовлені грядки, або на клумби, рабатки тощо.

Ділення кущів рекомендується робити навесні або в жовтні. Ділити кущ слід так, щоб на посадковій одиниці, яка відділена від куща, лишалося не менше 2-3 невеликих стебел з корінням. Ці рослини садять, поливають, землю розпушують.

Корейським хризантемам треба багато сонця. Ґрунт — лужний. Вони стійкі проти захворювань і шкідників. Ці квіти мають гарний вигляд всюди — на клумбах, газонах, в парках та садах, а також на балконах.

Ранньоквітучі сорти рекомендується використовувати в мішаних посадках з такими багаторічними квітами, як флокси, гладіолуси, жоржини, лілеї.

Кращими сортами рожевих хризантем є Зірочка, Купава, Юність, Міс Зельбе, Калінінградська рожева, Гебе, Сільська дівчина, Закарпатська рожева.

Сорти з червоними квітами — Вишенька, Ю. Гагарін, Вулкан, Бекон; з жовтогарячими — Зорька, Жар-птиця, Киянка, Літній пурпур, Старе золото, Сонячний ельф; з білими — Голубка, Наречена, Закарпатська біла; чудовий сорт з рожево-фіолетними квітами української селекції — Ярославна.

До квітів „бабиного літа" можна віднести і пізні сорти багаторічних флоксів, жоржин.

С. Приходько,

кандидат біологічних наук
журнал „Р. Жінка"

ПОПРАВКА

У звіті пров. з'їзду Союзу Українок в Саскатуні, який був поміщений в ч. 4 на ст. 24 справляємо Кореспондентка Тетяна **Гарбар** (не Гарбак). Випущено — **Марія Дорош** — на організаційний фонд — $5.00 і відділ **О. Басарабової,** Вимер - Спалдінґ — $5.00 (не $10.00).

(докінчення звіту з стор. 31)

рю під час осіннього базару та обід на День Подяки.

З освітньої діяльности: в червні відбувався тут Тиждень Культури. Членки улаштували виставу вишивок у публічній бібліотеці. На закінчення Тижня наше товариство подавало гостям вареники. Висвітлено по зборах два фільми. Членки виступали на телевізії перед Різдвом і Великоднем а гостили старших громадян в їх пансіоні для старших, улаштували різдвяну забаву для членок з перекускою, а також весняний чай, так званий „Суничний чай".

Сестриці та помічниці дбають про чистоту і порядок у церкві. Шпитальний комітет відвідує хворих в обидвох шпиталях, дарує їм квіти та картки побажань, відвідує також пацієнтів в домах старших громадян та хворих членок по домах, а на Великдень даруємо писанки пацієнтам. Членки навчали писання писанок перед Великоднем.

Т-во опікується Рідною і Недільною школою. Для Червоного Хреста членки вшили ковдру. Поза шкільною наукою учні шкіл брали участь в концертах Св. Миколая, святі День Матері і ходили колядувати. Т-во купило до парафіяльної хати холодільник і сушарку білизни.

Фінансовий стан відділу: з року 1974 осталось у касі $1,562.95, прибутки у 1975 р. — $3,993.55, видатки за рік — $4,830.80, осталось у касі — $725.70.

Заряд відділу на 1976 р. — уступивша голова — Е. Палідвор, голова — А. Марусяк, заступниці — 1 — Ю. Голик, 2 — Д. Дмитрук, рек. секретарка — Д. Панчук, кореспондентка — А. Марковська, касирка — Г. Орелецька, заст. секретарки — Е. Палідвор. Референтки — освіти — добр. Рибалка, мистецтва — О. Гавриш, рідної школи — С. Карпіш, Червоного Хреста — Д. Панчук. Сестриці — помічниці — п. Савчук, п. Скоропат, п. Озовська, п. Гавриш, шпитальний комітет очолює М. Гринюк. Господині — п. Кардаш, О. Гавриш і А. Гавриш. Референтка „Променя" А. Марковська, телефонів — Ю. Голик, багатокультурности — Е. Палідвор. Контрольна комісія — добр. Рибалка, Е. Денисик, М. Гринюк. Учителі рідної школи — добр. Рибалка і о. Рибалка; недільної школи — А. Франц, А. Сорокан і панночки — І. Карпіш, Б. Кошлай, Стефанюк і Чамбул.

Доротея Панчук, секр.

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Рік поважної праці відділу закінчився річними зборами, що відбулися 8 грудня 1975 року. Голова пані Марія Гарасимів провадила зборами. Членок, які відійшли у вічність вшановано однохвилинною мовчанкою.

Голова у своїм звіті з'сувала працю відділу підкреслюючи головніші події. Членки заряду і комітетів здавали звіти з цілорічної діяльности.

Впродовж року відбувалися місячні збори як також відбулось троє надзвичайних засідань управи і річні збори. До відділу належало 54 членок.

Заходами відділу вшановано слідуючі імпрези: вшановано пам'ять героїнь, як також Лесі Українки, відбули церковний храм, мали продаж великодного печива і чай, приготовляли прощальний обід для о. і добр. С. Зузак, як також обід на прийнятя отця і добр. Н. Стеценка. Членки відбули осінний базар, видали обід і вечірню перекуску під час з'їзду СУМК округи Верховина. Приготовили перекуску, коли мала бути місія, також гостили перекускою молодих питомців Інституту Могили з Саскатуну, які прибули з концертом. Наш відділ також видавав весільні вечері, та похоронні обіди і перекуски.

За рік 1975 жертвували на такі цілі: стипендія для Пров. екзекутиви, нагороди для льокальної української школи, на журнал „Промінь" в пам'ять покійних членок нашого відділу, на музейний фонд С.У.К., на організаційний фонд під час провінційного і крайового з'їзду, на линвинну („кийбл") телевізію. Відділ також фінансував бюджет до централі, дарунки для отця і добродійки, для кандидатки на королеву СУМК, телефон до церковної залі, підручники до бібліотеки, різдвяні торбинки для учнів української школи, квіти і картки виздоровлення для наших пацієнтів в лікарні, на Великодні кошики свяченого для пацієнтів в шпиталі. Ця добродійна праця для пацієнтів дійсно викликала похвали від усіх. Відділ також жертвував на музейну Фундацію і в додатку членки особисто складали на руки комітету пожертви.

Наш відділ має репрезентантку до льокального „Артс Сентер", до Саскачеванської серцевої Фундації, як і до льокальної „каблевої" телевізії.

Продовжуємо продаж куховарських книжок. Членки відвідували у „Ривер Гайтс Лодж" — дім для старших віком. Ходили вони також колядувати та співають у церковнім хорі. Підтримуємо нашу молодь. Провадиться в нас Українська і Недільна школа в яких вчать членки відділу і молоді сумківки. Наш відділ був зарепрезентований делегатками на Провінційному і на Крайовому з'їзді. Членки, які входять до сестриць доглядають віддано взірцевого порядку в церкві.

Фінансовий звіт на рік 1975: З 1974 року осталось — $7,739.42, прибутки в 1975 році — $3,426.06, видатки в 1975 р. — $1,978.71, в касі осталось — $9,186.77.

Заряд відділу на 1976 рік: Уступаюча голова — Марія Гарасимів, голова — Катерина Друль, 1-ша заст. голови — Марія Гарасимів, 2-га заст. голови — Тетяна Левчук, секр. — Марія Сохацька, заст. секр. — Анна Іванчук і Марія Саранчук, касирка — Савеля Лазарович, бібліотекарка — добр. Ю. Стеценко, реф. „Променя" — Марія Гарасимів, реф. культ.-освіт. — Савеля Лазарович. Ком. до Рідної і Недільної школи — Савеля Харко і Савеля Ткачук.

Комітети: Печива: Дора Кіндрачук, Павліна Лютик, Тетяна Савчук, Анеля Багрій, Савеля Ткачук; шиття — Кароля Білик, Наталя Никіфорук, Михайліна Войтюк.

До КУК: Мих. Войтюк, Катерина Маліцька, Дора Кіндрачук. Музейної Фундації: Дора Кіндрачук, Марія Сохацька.

Контрольна Комісія: Олександра Іванчук, Тетяна Савчук, Марія Саранчук.

Пресова кореспондентка — Марія Бендас.

Телефонічний комітет — Марія Войтюк, Федора Параниця.

Шпитальний комітет — Ґеня Галевич, Реп. до Архіву — Кароля Білик. Реп. до „Кийбелвижон" Олександра Іванчу.

Марія Саранчук, секретарка

P 14-O OCT 75
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Ванкувер, Б. К. — Відділ ім. Л. Українки з академії Л. Українки й Олени Пчілки, секр. О. Дзюбенко переслала на пресовий фонд журнала $100.00

Едмонтон, Алта. — Відділ С.У.К. при катедрі Св. Івана влаштував чайне прийняття в користь журнала з якого реф. Ольга Лукомська переслава $228.00 на передплати й пожертви на пресовий фонд $174.00

Йорктон, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. П. Чабан переслала $60.00 на передплати й з нагоди Свята Героїнь на пресовий фонд 63.75

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. Басарабової з нагоди 50-ліття існування 50.00

Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. М. Гарбус переслала пожертви на привіти, нев'янучі вінки й $114.00 на передплати.

Торонто — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. А. Бойко $42.00 на передплати.

Овкборн, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, секр. Е. Матіїшин на прес. фонд 25.00

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. Л. Українки з нагоди відзначення роковин своєї патронки, Лесі Українки, д ка А. Зміївська прислала 25.00

Реджайна, Саск. — Відділ „Доньки України" реф. Е. Олесюк $54.00 передплати, і з нагоди свята Л. Українки, Марія Корпан переслала на фонд 15.00

Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, реф. Мисак $60.00 на передплати.

Смокі Лейк, Алта. — Відділ ім. О. Кобилянської, Е. Рошко $42.00 на передплати.

Монтреал — Відділ „Доньки України", реф. Т. Сидоренко $30.00 передплати.

Ст. Кетеринс, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, Н. Андрусів на прес. фонд 15.00

Гамільтон — Відділ Комітету Українок Канади, А. Токарик переслала на прес. фонд $10.00.

Вернон, Б. К. — Відділ ім. Княгині Ольги на пресовий фонд журнала 25.00

Келовна, Б. К. — Відділ ім. С. Стечишин, реф. М. Митран $24.00 на передплати, і з чайного прийняття на пресовий фонд журнала 14.50

Прінсвіл, Саск. — Марія Жук переслала $36.00 на передплати.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Агафія Перепелюк — Давфин, Ман. $25.00
Петро Плевако — Париж, Франція 12.00
І. Горецька — Едмонтон 10.00
П-во Лазаруки — Едмонтон 10.00
Марія Бендас — Норт Бетлфорд, Саск. 10.00
Галина Бартко — Вернон, Б. К. 8.00
Ґлорія Калід — Вінніпеґ 8.00
Д. Ф. Кобильник, Келґарі, Алта. 8.00
Анна Шевців — Едмонтон 5.00
Олеся Піць — Йорктон, Саск. 5.00
А. Стандрик — Давфин, Ман. 5.00
Д-ка Марія Гнатів — Вакав, Саск. 5.00
Теодора Бурко — Кларксон, Онт. 5.00
Софія Журавецька — Да Па, Ман. 5.00
Ольга Семенюк — Емерстборґ, Онт. 5.00
Варвара Печарська — Вакав, Саск. 5.00
Т. Гандзюк — Вінніпеґ 5.00
К. Василишин — Монтреал 5.00
М. Козовик — Йорктон, Саск. 5.00
Д-ка Галина Слюзар — Вінніпеґ 4.00
М. Волчанська — Вінніпеґ 4.00
Анастасія Біла — Скарборо, Онт. 4.00
Марія Королик — Едмонтон 4.00
Анна Хаба — Редвотер, Алта. 4.00
Марія Хоптяк — Нюарк, Н. Дж. 4.00
Анна Ластівка — Армстронґ, Б. К. 4.00

По $3.00: — Марія А. Руда — Стінен, Саск., Наталія Юріїв — Реджайна, Т. Лиса — Ґримзбі, Онт., Б. Козаченко Йорктон, Саск., В. Поліщук — Лондон, Онт.

По $2.00: — Анна Ґеньґа — Лашін, Кве., Юлія Гриців — Монтреал, Марія Поліка — Торонто, Ніна Кузьменко — Лондон, Онт., Стефанія Мицкан — Сіба Біч, Алта., Марія Тихонов — Лашін, Кве.

По $1.00: — П. Остапчук — Торонто, П. Бойчук — Ґримзбі, Онт., Ніна Бурак — Вінніпеґ, д-ка В. Василів — Вінніпеґ, А. Мороз — Осоюс, Б. К.

Дар для „Променя"

Пані Олександра Кампінська-Тацюн, довголітня членкиня Союзу Українок Канади у Тандер Бей, Онт., подарувала в користь журнала „Промінь" сто примірників своєї книжки

ВЕСІЛЬНІ ОБРЯДИ І ЗВИЧАЇ.

В цій книжці пані Тацюн, як авторка, оповідає про те, як в її рідних сторонах в Україні, в Сокальщині, відки вона родом, відбувалось весілля. Є тут подані всі обрядові форми, весільні пісні та інше.

Книжка ілюстрована деякою народньою ношею Сокальщини та іншими знімками. Весь прихід з продажі піде на журнал „Промінь". Ціна $2.00 з пересилкою.

Замовляти:

PROMIN
Box 3551, Sta. B.
Winnipeg, Man. R2W 3R4